

julij 2017

Atlantik 2017

Azori

1. julij 2017, sobota

Porto das Velas, Sao Jorge - Angra do Heroismo, Terceira

Ob zori vstaneva, popijeva kavico in se kot druga odpeljeva iz marine. Smer Terceira. Tam je festival, ki traja deset dni in je osrednji letni dogodek na Azorih. Must see! Ko sva včeraj preverjala možnosti priveza v tamkajšnji marini je bilo nou-vej. Po četrti uri popoldan se lahko veževa na ferry pomol. Morda pa kdo izpluje in bo prostor. Ampak ne, če bova zadnja v čakalni vrsti. Tole je kar malo sitno, kot v Mediteranu avgusta. Nekaj minut po četrti sva pred vrati luke, ferry je izplul, njegov pomol je prazen, pokličeva marino. Vse full, čez noč sta lahko veževa na fuel pontoonu, povedo. Bolje to, kot nič. Priveževa se in takoj je na voljo en privez. Mi nama všeč, preozko je za Malo. Zjutraj bo na voljo še en, XL size. Ok, se prestaviva zjutraj. No, sedaj sta na voljo še druga dva L size. Ma, ne se hecat! Tega niste vedeli deset minut prej in bi nama kar po telefonu rekli, kam naj greva? Brez veze sva se vezala na fuel docku. Prestaviva se. Rezultat je, da sva redaj steady za šetnjo u grad uro kasneje, kot bi lahko bila. Čisto neorganizirani so.

Angra do Heroismo je Unescova svetovna dediščina. Legolendovsko spolirano staro mesto. Čudovito je urejeno. Prav vse hiše so renovirane in sveže prepleskane. Da o rožah na balkonih niti ne izgubljam besed. Vse polno je trgovinic, hotelčkov in gostilnic. V času festivala pa še štantov in odrov za prireditve. Kot bi se sprehajal po Stari Ljubljani, ki bi bila v celoti renovirana. Nedvomno najlepše mesto do sedaj na Azorih. In ker so ohranjene stare zgradbe, za moj okus tudi eno najlepših, ki sem jih imel priliko obiskat v zadnjih letih nasploh. Če samo pomislim, kaj so nam kot Unescovo svetovno dediščino ponujali v Južni Ameriki. Pografitane, poscane, zanemarjene in razpadajoče hiše. Groza! To tukaj je nekaj čisto drugega. Morda bom počasi spet začel verjeti v Unescovo svetovno dediščino.

Le nekaj je. Ker je mesto v resnici mesto in ne le malo večje naselje, mu manjka tiste lepote od sveta pozabljene ribiške vasice, ki sem jo doživel na ostalih otokih (razen na Faialu, kjer Horta ni niti majhna, niti lepa). Ampak. Vsega pač človek ne more imeti...

Sprehodiva se, nekaj pojeva in popijeva in si ogledava koncert filharmoničnega orkestra. Potem se razdeliva v dve interesni skupini. Jaz grem počivat, Vesna (ki si je počitek z globokim spanjem privoščila med plovbo) si ogleda nastop judoistov in po nastopu še kaj.

kar nekaj časa sva plula ob Sao Jorge-trije slapovi so padali do morja na tem koncu

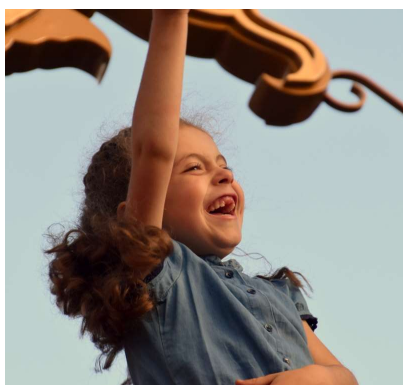
cerkev zraven marine

na Praca Velha se veliko dogaja in čudovite stavbe ga obdajajo

filharmonični orkester je odigral več različnih skladb

dečva polna veselja je skakala in plesala na eni skulpturi

potem je bil prikaz samoobrambe (Krav Maga) z rokami in različnimi fake orožji

ob desetih zvečer je bilo 23C-se pozna, da je nešteto hiš in se zadržuje toplota

stojnica z različnimi pršuti

vsi balkoni so urejeni in večina jih je okrašena z rožami

originalno! tip ima v nahrbtniku pivo in ga potem lepo s pipico nataka obiskovalcem

...ob desetih so bili še vsi dojenčki in starejši otročki pokonci na ulicah in uživali v otroških ceremenijah

ena izmed stojnic: pečejo kruhke s klobaso v krušni peči...

2. julij 2017, nedelja

Angra do Heroísmo, Terceira

Ponoči se je veliko dogajalo. Koncert v marini se je, na primer, začel šele ob polnoči. Nekatere stvari pa ob treh zjutraj. No, ob devetih dopoldan je končno mir in takrat midva vstaneva in se po zajtrku odpraviva naokoli. Edina. Sprehod postreže z zanimivostjo. Greva mimo lokala z napisom Hair Removal. Verjetno je tudi na onem frizeraju v Horti, kjer sem bil nazadnje, pisalo točno to. Pa nisem bil dovolj pozoren. Običajno piše Hair Saloon, Hair Dresser, Barber Shop ali kaj podobnega.

Okoli poldneva srečava nekaj družin z majhnimi otroki na Mont Brasil, hribčku nad mestecem z urejenimi poš potmi, otroškimi igrišči, piknik prostori in podobnim. Rintala sva na vrh (jaz veselo, Vesna godrnjajoče) v toplem vremenu in na povratku po nekaj urah hoje že precej žejna spila dva in pol litra piva. Točenega v majolke. In pojedla lokalno kosilo.

Skok na bikoborbe. V preddiverju marine so. Vesno zanima, mene prav nič. Čreda mladincev se pojavi okoli enega bika, privezanega na štrik. Po tako-tako predstavi se prestaviva na obzidje in kresneva še vsak po tri sangrie in en kebab. Rezultat?

Rezultat je bil, da sva bila rahlo alkoholizirana. Vesna malo bolj od povprečja, jaz pa malo manj. Matematično gledano drugače niti ne more biti. In taka se odpraviva na resne bikoborbe v pravo bikoborsko areno. Bikoborbe zanimajo samo Vesno. Mene čisto nič. Uradno sem aktivni član društva proti mučenju živali. Zato tudi nimava psa ali mačke na barki. Vesna strumno odkoraka v areno, jaz malo postopam naokoli in se s polurno zamudo le primajam. Vse je že zaprto, kart ne prodajajo več. Pokličem jo, da ji povem, da me ne bo. Pa ona s telefonom v roki (namesto, da posluša, kaj ji razlagam) prileti ven. A-ja-ja-jaaaah! Pamet in alkohol pač ne gresta hkrati v žensko glavo. Rezultat? Po novem niti ona ne more več na predstavo. Nima karte. Prvič se je ušmuglala, ker sploh ni vedela, da jo rabi. Redar ob vhodu pa niti pomislil ni, da je turistka lahko brez karte - in je ni nič spraševal. Po urgenci samo za naju spet odprejo biljeterijo. Ampak. Kart ne kupiva. Z razlogom. Stanejo toliko, kot 70 piv v oštariji...

opoldne na plaži je bilo kar dosti ljudi, ne bi o tem koliko jih je bilo v morju temperature 20C

na hribčku poleg obzidja je dolga stavba z rdečo streho: vojašnica !

Castle of S.Filipe/S.Joao Baptista of Monte Brasil iz leta 1592 in je španski !

pogled na mesto Angra do Heroismo s hriba Monte Brasil

del festivala - dresiranje bikov

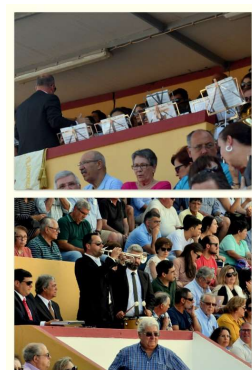
obzidje pri marini

vstop v areno kjer bodo bikoborbe-na portugalskih bikoborbah nikoli ne ubijejo bika - v tem se razlikujejo od španskih

med borbo so gledalci večinoma tihi oz. po tihem govorijo toro,toro.... in potem meni zazvoni mobilni in me vsi grdo pogledajo :(

za začetek in konec enega boja imajo mini orkester

po boju, so spustili celo čredo ...za ogrevanje?

...prašilo pa se je ... po boju je prišla ekipa in pograbila/zgladila pesek; meni bikoborba zanimiva, prvič v živo gledala

barvno usklajena barva hiše in rož

3. julij 2017, ponedeljek

Angra do Heroismo, Terceira

Dopoldan se zmeniva za rentiča. Klasika. Tokrat je to Mitsubishi, ki je pametnejši od vseh dosedanjih avtov (od mene so itak pametnejši vsi). Ta avto ugaša in prižiga svoj motor v takem tempu, da jaz niti približno ne razumem logike. Ok, nekaj jo, ostalo je pa čisti random add-on. Ko se ustaviva, avto ugasne motor. To je v redu. Ampak, ko vzamem prospekt iz predala v vratih ob sovoznikovem sedežu, ga prižge. Le zakaj? In zakaj ga ne, ko vzamem ta isti prospekt iz predala ob voznikovem sedežu? Ali pa, ko pogledam v vzvratno ogledalo (to bi mi bilo bolj logično, da želim odpeljati, kot tisto, da berem prospekt). Ko po klancu navzdol prav počasi slediva čredi krav, ga ugaša in prižiga čisto naključno. Le kaj ima to veze s kravami in - predvsem - kako sploh ve, da voziva za kravami. Ima vgrajen senzor vonjav? Očitno. In to zunaj, ker okna in ventilacijo sva iz razumljivega razloga zaprla. To bi nekako bila razlaga obnašanja, uganka pa ostaja, zakaj to sploh počne. V sedemdesetih letih prejšnjega stoletja se na šoferskem izpitu nismo nič učili o ugašanju avtomobila med vožnjo. Očitno moram nabrati 18 pik in iti na tečaj varne vožnje, da bom s svojim šoferskim znanjem spet up-to-date. Ali pa si prebrati wikipedio...

Kakorkoli, otok prevozi naokoli in počez. In po slabih 200 km sva si edina, da je Angra do Heroismo edino lepo mesto na otoku. In še to le njen stari del. Praia da Vitoria je kopija Horte, ostalo je pa itak deja vu. No, nekaj lepih miradourjev je bilo ob poti, to je pa tudi vse. Sredinski (hribovit in nenaseljen) del je precej bolj zanimiv, kot obmorske vasice. Kar nekaj sprehajalnih poti ima in nekaj vulkanskih atrakcij, kjer je pa največji must see na otoku odprt od dveh do šestih popoldan. Le kje so našli ta urnik!? Jasno, danes sva ga zamudila, jutri morava pa avto vrniti prej, kot oni odpirajo. Pač ne bova videla mastsija.

Če imamo pri nas za vsakim ovinkom zidanico, na Škotskem destilarno, imajo tukaj sirarno (in vinski muzej Closed at Mondays, hic!). Bolj bi mi sicer prijala pršutarna, pa je bila tudi sirarna v redu. Le kokakolja (Tonček šoferdžija) namesto vinhota ni najbolje sedla.

Ustaviva se v čendleriji (če bi se temu lahko tako reklo) in končno dobim impeler za kopalniško bilge pumpo. Ni čisto pravi, ampak mislim, da bo delal. Zvečer ga zmontiram in nekaj litrov lepo izčrpa v morje. Na heavy duty test bo šel pa jutri. Da sem dobil naslov te trgovine, sem moral kar nekajkrat povprašati naokoli. Tile marinski tiči v Angri res niso najboljše organizirani. V marini v Praia da Vitoria mi je harbormaster takoj našel rešitev - kljub temu, da nisva njihova gosta.

Praia da Vitoria - pogled z razgledne točke pri mariji

plaža pri Praia da V. je danes bolj samevala; res pa je, da tudi ni bilo sončno

zelo visoki klifi

včasih res na nemogočih koncih naredijo bazene

majhni ribiči čistijo svoj izplen in ne prinesejo domov ženi neočiščenih rib

fantič je kar obstal, ko je mene zagledal s fotičem :)

presenetljivo je bilo izredno veliko hortenzij ob cesti

kar huda prometna nesreča-upajmo, da ne preveč hudo za motorista (videti je močan udarec v avto)

majhna sirarna s kafičem, naredijo ti tudi sirni narezek ali sendvič (domač kruh, krepke rezine sira za 1,3 €)

100% ribiška luka Riberias

Furnas dp Enxofre - je kar puhalo ven, z močnim vonjem po žveplu

krave so lepo počasi špansirale....domačini pa zvedavo gledali povorko avto- krava - avto...

4. julij 2017, torek

Angra do Heroísmo, Terceira

Še malo se zapeljeva z rentičem naokoli, nisva naredila še dovolj kilometrov. Kaj bistveno novega ne vidiva in ob enajstih dopoldan vrneva avto. Čas za jutranjo kavico. In po kavici je čas za kosilo. Po kosilu pa ... je čas za paket. Yeeees! Paket z rezervnim delom za bojler je danes prispel.

In s tem so se začele moje težave. Zamenjava električnega grelca v bojlerju mi vzame natančno 6 minut in 42 sekund (ja, imam pravo orodje!). Ampak. Da sploh lahko pridem do te delovne faze, moram podreti pol zadnje kabine, odmontirati auspuf, lajtungo z antifrizom, vodovodno lajtungo, vso električno čudo in potem bojler v kompletu s 40 litri vode spraviti nekako ven. Po možnosti tako, da ne bi s sajami iz auspufa posvinjal pol barke. In po oni najkrajši delovni fazi, ki sliši na ime "menjava grelca", gre vse skupaj spet nazaj v obratnem vrstnem redu. Vendar, ne! Na koncu (v skladu z vsemi Murphyjevimi zakoni) ugotovim, da gre gas zajla narobe. Torej, spet mora bojler ven, prestaviti je potrebno zajlo (ocenjujem, da v 14,3 sekunde) in potem zmontirati vse skupaj nazaj. To že vem, da me v kompletu košta 4 ure. Alternativa je, da razstavim še malo motorja. Potem lahko potegnem to lajtungo tam, kjer je bila že prej. Odložim se torej za alternativo. Sledi še testiranje vodotesnosti, filanje antifrizu in podobnih drobnarij. Na kratko: cel postopek zamenjave grelca je trajal 5 ur.

Mislim, da sem si zaslužil pijačko. V eni oštariji so precej zmedeni kelnerji in po skrajšanem postopku glede večerje popijeva vino in se prestaviva h konkurenci. Tam naročiva novo flaško in ker hrane po najinem okusu nimajo, vinho tinto spijsava in se odločiva za preverjeno varianto. Restaurante do Mala ima vina iz vseh kontinentov, sirčke, pršutke in olive pa tudi. Voila!

krave so tekle, tekle pred nama

naravno kopališče na Ponti Biscoitos

vedno me zmotijo hiške s samo enim oknom; kot bi imel obraz samo eno oko :)

pot na vrh hriba do Marije je dolga....

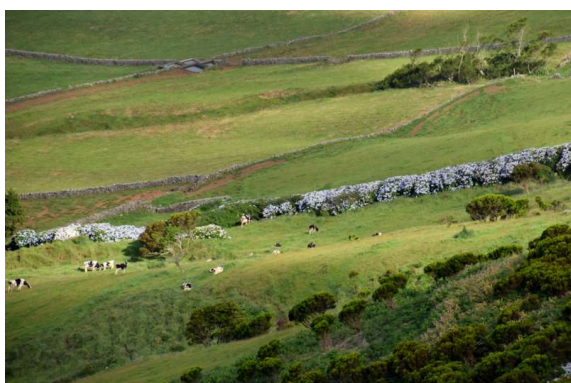
pokrajina okoli Biscoitos

danes ni bil tako v oblakih pogled na dolino iz Serra do Cume

ko pogledaš te hribčke je videz tak, kot bi nekdo položil pisane odeje na njih

marsikje po otoku so zraven kamnite ograje posajene hortenzije

od vseh razglednih točk mi je pogled na to dolino najlepši - ker je velika, se oblaki sprehajajo

zakaj taka fluo barva na vimah?

dober prigrizek premera 4cm: v testu špinača, skuta in malce pancete, cena 1€

5. julij 2017, sredo

Angra do Heroísmo, Terceira

Odločiva se za premik na naslednji otok. Vetra ni napovedanega nič za nekaj naslednjih dni. Pravzaprav ga danes lahko ujameva še največ. Ker paket s telefonom na Sao Miguelu pričakujeva šele konec tedna ali v začetku naslednjega, se odločiva, da danes plujeva mimo in se čez nekaj dni vrneva. Cilj je torej Santa Maria.

Ampak, pred tem je potrebno storiti tisto, kar se od jadrancev na Azorih pričakuje. Namalati svoj pečat na steno. Že prvi dan sva videla naslikano slovensko zastavo, ki jo je pred letom dni narisala posadka neimenovane (verjetno slovenske) barke. Spodobi se, da se podava v dobro družbo. In tako tudi storiva.

Še skok v trgovino, filanje vode in pranje barke, nekaj mailanja, nakup rojstnodnevnega darila za vnuka (z dostavo v Ljubljano) in čas je za odhod. Ampak, ne! Čas je za kosilo celotne marinske ekipe. Počakava torej da se okrepčajo. Ko so spet vsi zbrani, plačava in s papirjem, ki pravi, da sva klirana, ob dveh popoldan izplujeva.

Veter za otokom je iz vseh smeri. Neuporaben je. Šele po dveh urah lahko dvigneva jadra in potem lepo jadrava. S 3-4 Bf polkrme Mala doseže spodobno potovalno hitrost. Na vsak način boljšo, kot z motorjem. Morje je mirno, vetrnega vala ni, oceanskega pa tako malo in je tako dolg, da ga sploh ne čutiva. Ej, ko bi vedno bilo tako!

grozdje na Tercieri je že kar veliko ...

optimisti imajo tudi tukaj dosti tekem

nekaj rožic iz otoka Terceira

cenik pijač - cene so več ali manj približno enake po vseh lokalih Angre

endemična novozelandska praprotni tudi na tem otoku raste :)

psom marsikje ni dovoljeno iti po otoku; v botanične vrtove pa sploh ne

Angra ima ogromno starih, zelo lepo vzdrževanih stavb in veliko majhnih kafičev kjer na sončku počasi piješ kavico :)

sedaj, ko so vse stopnice in okrasji pospravljeni se lepše vidi pogled na stopnice in cerkev iz marine

tradicionalno kosilo: krvavica in še nekaj različnih klobas in pa kozarec azorskega vina

starinski balkoni niso samo za okras

vsa okna imajo nalepljene fotografije...avtor fotografij je očitno malo ljubitelj mačk

tradicionalno (tako so nam rekli) se spodobi pustiti svojo sled na betonskih valobranih

6. julij 2017, četrtek

Vila do Porto, Santa Maria

In tako je bilo do zore, ko zajadrava za Sao Miguel. Tam je z vetrom konec. Kasneje se spet pojavi, a je precej muhast. To pomeni, da danes treniram mišice na rokah. Jadra gor, jadra dol. No, popoldan sva pred lukco, harbor master naju počaka na pontonu in pomaga privezati. Lepo.

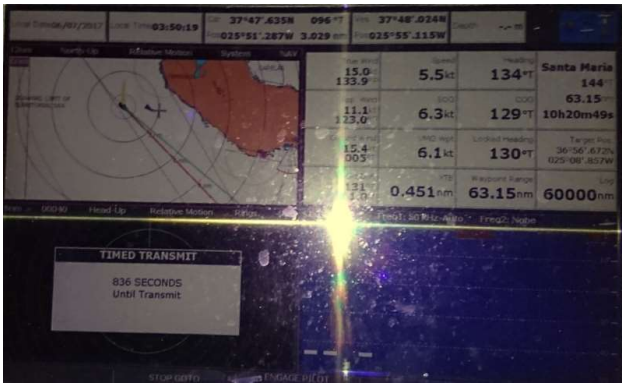
Najprej stopiva v lokalno čendlerijo v boatyardu. Prebral sem, da so zastopniki za produkte, ki jih moram servisirati. Res so in Ricardo (kao) vse ve. Celo na on moj generator se spozna, vse mu je jasno. Čeprav so jih prodali le nekaj po celem svetu. Limited edition, bi lahko rekli. In on bi kar začel delati. Ob štirih popoldan. Počasi, počasi, mojster. Jutri, manjana, tumorou. Taki tiči, ki vse znajo so najbolj sumljivi. In meni se res ne ljubi (spet) razdreti pol barke samo zato, da bo potem Ricardo nakaj razšraufal in naročil rezervi del iz Španije. In midva potem to čakala. Nak, tega se ne gremo. Manjana vidimo, kako stojijo stvari. Meni se nič ne mudi. Če ne popravim tukaj, bom pa na naslednjem otoku. Ali pa na celini. Nekje že. Itak je plan B v veljavi že iz Bermude. Bo pa še nekaj dni, big deal.

Najprej torej na pijačko v marinsko oštarijo. In na telefon. Vesna bi rada zrihtala rentiča, pa je vse poceni razprodano. Pa nič, bova pa na kak drug način vandrata naokoli. Na srečo je to en manjših otokov. Ampak, s tem se bova ukvarjala jutri.

Danes greva na sprehod po Vili do Porto. To je tako ali tako potrebno opraviti peš. Spotoma se na mestni utrdbi naučim, kakšna je razlika med privateerjem in piratom in kakšne (ter zakaj) so bile piratske zastave. Zdaj vem kdaj so jih izobesili privateerji (državni gusarji) in kdaj pirati (gusarji privatniki). Zanimivo. In ko bom naslednjič v Ljubljani, si bom lahko kot poznavalec ogledal kakšna visi na sedežu privateerjev na Davčni ulici 1.

Malo neroden čas se sprehajava. Oštarije imajo ravno popoldansko siesto. In tudi malo neobičajne želje imava. Vesna bi lokalne školjke, jaz snack sardelice. Nemogoča kombinacija za vse oštarije, ki jih obiščeva (problem so sardelice, kdo bi si mislil!). So pa oštarije pravzaprav še najbolj razširjen tip javne ustanove v mestecu. Bankomat je, na primer, samo en. Turost biroja pa niti ne najdeva. Tudi sicer je mesto neprimerno bolj zaspano kot Angra. Nič se ne dogaja. In daleč-daleč od lepote starega dela Angre je. Pravzaprav je to najbolj razlupano mesto, kar sva jih videla na Azorih (in še vedno prečudovito v primerjavi z večino mest na Antilih). Pa še nekaj je. Marina je pod klifi, podobno kot v Portu das Velas na Sao Jorge. A za razliko, je tukaj naselje štiri kačje ride višje. Na platoju nad klifom. Peš. In tudi potem še ni konec vzpenjanja, le da je en malček bolj položno. Toliko bolj položno, da je možno postaviti hiše in med njimi speljati ceste. Mislila sva, da bo na koncu grizenja kolen za nagrado en lep miradouro, pa ni bilo nič. Hic!

Ne glede na jamranje, je sprehod obema samo koristil. Iz dneva v dan sva vse bolj zaležana. Nekaj rekreacije je nujne, pa čeprav je to le tri ure hoje po bregovih gori-doli. In še nekaj je. Motivacija, če človek išče gostilno (jaz) ali trgovino (Vesna) je neprimerno višja, kot če bi se vzpenjala, da bi si ogledala (še eno) cerkev.

danes sredi noči se je števec na Mali obrnil na 60.000 prevoženih Nm odkar je izplula iz Izole

pogled na luko in marino iz obzidja....na azorih je vse nekaj venomer v hrib

no, najbolj hecen je čisto spodnji, ki ga je napisal Avstrijec

Forte de S.Bras

stražarja pa nobenega :)

pokrajina je bolj pusta, od vseh azorskih otokov ja Santa Maria najbolj suh otok

iglavec z razmetanimi vejami :)

klifasta obala - zelo visoki klifi!

starih vodnjakov je po vseh azorskih otokih veliko ohranjenih

cerkev ima nešteto žarnic ...

v cerkvi imajo popust na sveče

Santa Maria otok imenujejo tudi otok sonca na tržnici prodajajo samo domače meso

7. julij 2017, petek

Vila do Porto, Santa Maria

Rikardo se je včeraj najavil za danes ob pol devetih zjutraj. Jasno, ni ga. Midva malo telefonariva, malo delava in ob devetih se naokoli primaja njegova sodelavka. Oznani, da je fant zbolel in da ga danes ne bo. Ni problema, sinjora, pa jutri. Če bova še tu in če bova pri volji za delo.

Tourist biro je pri ferry terminalu. Morda je celo odprt, čeprav dvomim. Taki terminali samevajo, razen v času, ko je nanje privezana ladja. Ampak. Vrata so odprta, teta je v pisarni in - kvačka. Verjetno obleko za drevo. To počne še nekaj časa, ko sva midva že pri njej. No, če sem pošten, ko končno osvobodi svoji roki, je zelo ustrezljiva in njene informacije so tudi precej točne. Potem pa tema "rentič". Ali ga zna zrihtati? Jasno, da ga zna, šala mala. No, po morda desetih telefonskih pogovorih, skesano prizna, da ni na otoku niti enega prostega avtomobila in da se na festival v vasici Maia (ki se začne ob desetih zvečer in konča malo pred zoro) ne da priti niti z javnim prevozom, niti nima organiziranega prevoza (kamor bi se lahko priključila) nobeden izmed hotelov. Edina šansa je taksi. Ali pa avtoštop. Niti prva, niti druga varianta nama ne diši. Saj, tja bi že šlo s taksijem (čeprav vožnja na nasprotno stran otoka ne bi bila ravno poceni). Ampak. Kako izgleda avtoštop ob štirih zjutraj sredi vukojebin, si pa z lahkoto predstavljava. Na ta festival torej ne greva.

Greva pa na bus in po najdaljši (delujoči) liniji na letališče. Morda tam najdeva rentiča, če ga je slučajno kdo rezerviral in ga ni prevzel. Tretjino otoka vidiva na tej vožnji. Dovolj, da sva složna, da rentiča ne potrebujeva več. Sama sva v busu in prepričan sem, da bi šofer ustavil in počakal minuto, če bi ga na kakšnem miradourju prosila za uslugo. Pa ga ne. Ni kaj videti, ni kaj fotkati. Vozimo se mimo razpadajočih hiš in razlupanih bivših hangarjev, v katerih živijo ljudje. Scena spominja na St. Lucijo (razen, da po tleh ni smeti in ostale svinjarije). Nikjer na Azorih še nisva videla česa podobnega. Ergo, z ogledi sva zaključila, ne bi si rada še bolj pokvarila na splošno lepega vtisa o otočju.

Čas je za kosilo in tokrat dobiva ribice in ne dobiva školjk. Včeraj je bilo v isti birtiji ravno obratno. Saj ni res, pa je! Prestaviva se še v drugo birtijo in tam so na sporedu lokalne eksotične pijače in polži za Vesno ter najbolj običajna mera za pivo za mene. Čas je namreč potrebno nekako zabiti do popoldneva, ko preveriva, ali naju paket iz Slovenije že čaka v Ponti Delgadi. Ja, čaka naju! Moj telefon in Vesnino kreditno kartico je Pošta Slovenije uspela dostaviti v obljubljenih štirih dneh. Bravo!

Ko trogam kot cent težko vrečko hrane iz trgovine, se odločiva, da jutri izplujeva na Sao Miguel. Odjavil bi se rad iz

marine, pa naju harbor master ne pusti. Najprej si morata ogledati nocojšnji nastop DJ na nasprotnem koncu otoka - na festivalu v Maii. Ja, ampak nimava avta in ga ne moreva dobiti. Nou-problem, izjavi in že ima v rokah telefon in kliče. Ni uradni rentič, prišepne, kolega ga bo posodil po principu rent-a-car (borrow-a-car, torej). Pa ga prvi kolega nima. In ga nima drugi. Medtem ga jaz na vse vljudne načine prepričujem, da naj se ne trudi preveč, da midva bi šla raje dalje. In že teče proti pontonu, da se zmeni z nekom, za katerega je slišal, da morda gre tja, da naju vzame s seboj. Odneha šele, ko mu eksplicitno poveva, da ne bova šla na ta festival. Ja, saj nič ne rečem, prijazni so, trudijo se naju zadržati, ampak midva sva se že odločila, da greva po paket in potem raje naokoli po Sao Miguelu. Mislim, da je fant velik patriot, vsaj po razočaranju na njegovem obrazu sodeč. Še malo, pa naju morda celo prepriča, da ostaneva samo zato, da ga preveč ne razočarava.

Pred mrakom še obvezni grafit na valobran in potem za računalnik. Delo vabi.

žal je edini možni bus, ki je tudi prišel nazaj v glavno mesto otoka, vožnja do letališča (daljša pot); zanimivo: zgradijo nov letališki stolp in zraven pustijo starega/razpadajočega...

ohranjeno staro letalo blizu stanovanjskega naselja

nekateri so stare hangarje predelali v stanovanjske hiše - žal prav žalostno zgledajo

kmetijstvo na otoku je: od zelenjave do živinoreje-pa četudi je tukaj bolj sušno in je trava požgana

otroci iz vrtca so bili danes vsi pobarvani po obrazu - zaradi zabave ali kaj ne vem?

na tabli je pisalo, da ponujajo polže; cena 3,5€-zelo skeptična le kakšni so to; in presenečenje:tako majhnih še nikoli nisem jedla; omaka okusna

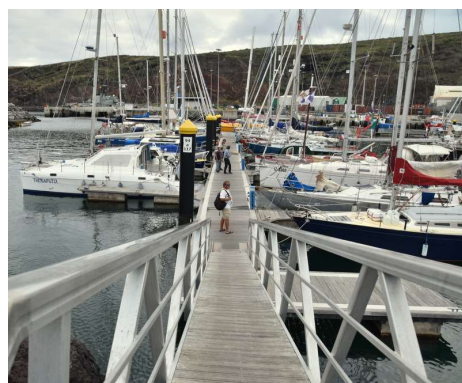
možakar je imel čik pavzo sloneč na oknu

Forte de S.Bras ...

grm z zelo težkimi mesnatimi cvetovi

ob oseki je zelo strmo

...no, pa sva tudi na tem otoku pustila svojo sled...

pogled na utrdbo - nad njo se šele počasi začenja mesto

8. julij 2017, sobota

Ponta Delgada, Sao Miguel

Ob sedmih jo midva že mahava proti naslednjemu otoku. Rada bi prišla preden ob pol šestih zvečer zaprejo marino. Veter naj bi se po napovedi dvignil dopoldan in trajal do poznega popoldneva. Orca, 3 Bf, čisto spodobno za slabih 55 milj dolgo plovbo. Res se ob devetih dopoldan dvigne veter. Približno ob istem času se je tudi marinero na Santa Marii sprijaznil, da odhaja. V računalnik je vnesel, da sva se klirala za Ponta Delgado (vsakič, ko to naredijo, dobim jaz mail s papirji). No, veselje z vetrom ne traja dolgo. Ob dveh naju preide frontica in rezultat je veter v fris. Prav zoprna plovba je zadnji dve uri, z motorjem rintava v val in veter.

Da so Azorčani zmedeni, so spet potrdili. V marini enostavno ne najdeva welcome pontoona, ki naj bi bil pred recepcijo v kombinaciji s fuel dockom. Pa jih pokličeva in se komaj zmenimo, da reception pontoon ne obstaja in da naj parkirava svoje čudo poleg ene mega jahte. To storiva in Vesna gre urejat papirje nekam - tja, kamor ji pokažejo, da je marina office. Jaz odganjam lokalne mojstre, ki mi razlagajo, da je ta ponton rezerviran za whale watching tripe. Joj, zmenite se med sabo, prosim. Pa primaršira Vesna in razloži, da tisto, kjer je bila, sicer je marina office, ampak ni pravi. Tukaj je

dobila samo paket. Za kliranje in dodelitev mesta mora pa v drug marina office. In gre. In se vrne. In pove, da lahko greva kamorkoli. Ja, zakaj neki sva pa potem morala najprej na reception pontoon? Čisto enostavno bi se privezala na en finger in se potem prijavila. Res so zmedeni in neorganizirani.

Kakorkoli, spet sem omrežen s svojim telefonom. To je novica popoldneva. No, bila je, dokler mi ni Vesna (preko točno tega telefona) povedala, da v mestu točijo zastonj vino in pivo in delijo zastonj hrano. Takoj in brezkompromisno sem prekinil delo, zaprl računalnik in odkorakal po njenih stopinjah. Te dni je tukaj festival. Odlično. Sprevod po cesti izgleda kot na karnevalu na Karibih, le da naokoli ne prevažajo zvočnikov s (pre)glasno glasbo. Namesto tega vozijo na vozu z volovsko vprego sode vina. Vino iz njih sproti točijo v plastične kozarce ter jih delijo gledalcem ob cesti. In, po obrazih sodeč, ga nekaj malega poskusijo tudi sami. Kdor ne pije vina, dobi pa pivo. Točeno. Voila!

Temu se reče Festival (z veliko začetnico). Pravi Vesna, da se ji zdi, da je to neka cerkvena povorka, ker imajo udeleženci majice z napisom Divino Espirito Santo. Besedo "divino" si je sicer razlagala kot dvojno vino, a nič ne de, vinski ali božanski, samo da je sveti duh, ki deli zastonj vino. Bo treba spremeniti oni pregovor, ki pravi, da zastonj kosila ni. V določenih okoliščinah očitno je. Takoj jutri se vpišem v ta cerkveni klub, če bodo potem tako skrbeli zame do smrti. In ker cerkev smrti ne priznava, bo trajalo tudi še naslednjih nekaj milijard let po smrti. Vse dokler Sonce ne bo evolviralo v Novo Sol. In s tem skurilo nebesa. Hja, enkrat se vse lepo vendarle mora končati.

Ura je devet zvečer, sonce je na nebu zamenjala polna luna in midva iščeva svoj prostor za večerjo. Ne najdeva ga. Vse je zasedeno ali pa nisva usklajena z menijem. So pa cene (po obrednih 15-20 gostilnah) višje, kot sva jih bila vajena do sedaj na Azorih. A še vedno ne dosegajo 20% bermudskih cen. Kakorkoli, po slabi uri romanja od oštarije do oštarije pristaneva na Mali. Za moj okus je večerja boljša, kot v kateri koli konobi na obali. Hobotnica. Spomini na Rodriguez. Le štimunga ni taka, kot če bi sedela sredi lajfa...

povorka z vozovi, ki jih vlečejo voli - izredno lepi voli-zanimivo je bilo gledati, kako jih usmerjajo

malo pivca, malo domačega kruha in smo ljudje čisto zadovoljni

voz na katerem je bilo nešteto pivskih sodov s pipami - kdor je hotel, je dobil brezplačno kozarec, dva, tri pive....

dečva je komaj uspela natakati vrče

dečve so se sprehajale med gledalci in delile domač kruh ... danes so bili vsi gledalci, udeleženci nasmejani, polni energije...

očka s sinom peljeta voz v tagmašnih oblekah in čevljih

sodi z vinom so bili celo popoldne v akciji praznenja :)

fantje so veselo prepevali

še en voz z vinom: fant s polnim vrčem teka od gledalca do gledalca in polni kozarce

razigrana družčina nastopajočih v povorki

zamišljena deklica

proti koncu povorke so bili že vsi zelo dobrovoljni

9. julij 2017, nedelja

Ponta Delgada, Sao Miguel

Da raj ni trajen (ali kot bi nekateri rekli, da je to raj z napakami), se izkaže že danes. Spet je festival (tokrat ga niti pod razno ne bom napisal z veliko začetnico) in spet so sprevidi. Udeleženci so kumrni in hodijo gmašno oblečeni v povorki, ki jo dopolnjujejo skupine s pleh musko. Od časa do časa tudi kaj zaigrajo, pa je vse skupaj bolj podobno pogrebu, kot čemur koli drugemu. Edina kolikor toliko zanimiva zadeva (za naju) je opazovanje ribičev in vinogradnikov, oblečenih po modnih zapovedih, ki že nekaj časa ne veljajo več, kako okorno in zdolgočaseno se premikajo v povorki. Vsi še z zelo dobro vidnim mačkom od sinoči na obrazu. Da ostali gledalci ne bi razumeli najinih (neprimernih) komentarjev, sva vključila SSL kodiranje govora (beri: slovenščino brez tujk).

Zvečer se tako odpoveva udeležbi na dveh koncertih, kjer (kolikor slišiva od daleč) prepevajo v glavnem žalostinke. Raje se posvetiva druženju z jadranci. Najprej z Inishnee, Američanoma, ki sva ju spoznala na Azorih in sta namenjena v Mediteran. In kasneje, ko je že globoka noč, še s Honalee. S Tedom se poznamo še z Rodrigueza. Tokrat ima drugačno posadko, Angleža in Poljaka. Ted je pa še vedno tak, kot je bil, dve dodatni leti se mu sploh ne poznata. Pri svojih 74 letih žurira do ranih ur skupaj z 22 letnim članom posadke. Bravo Ted!

včeraj tam okoli 23.ure sem šla še poslušati azorske popevke: več domačinov je zaplesalo ob glasbi

ampak, ko je odbila polnoč, glasbe ni bilo več - zelo strogo se držijo pravil

razsvetljena krona sredi mesta

...tako je bilo včeraj: brezplačen kruh/pecivo, vino/pivo ...

pred mestno hišo je bila pot posuta z iglavci in pisanimi papirnatimi konfeti

mestna hiša okrašena s svežim cvetjem in zelenjem - še napis je narejen iz svežih rož-izredno veliko truda je bilo vložene v dekoracijo mesta

danes pa so vsi imeli dolge obraze, vsi zdolgočaseni, nobenega nasmeha...

...pa sem si zato potem ogledovala dekliške pričeske okrašene s cvetjem, vendar vse so imele žalostne obraze

večina žensk je imela visoke pete/podplate=prav občudovala sem jih kako so v taki obutvi hodile skoraj tri ure...no, ena je bila očitno vsa ožuljena in se je kar sezula

glasba je bila taka kot bi bila na pogrebu ...kako drugače napram včeraj

kitarist z dolgimi lasmi se je očitno trudil malce nasmehniti, a mu ni uspelo...očitno so imeli vsi mačka :)

lapas školjke pečene na žaru polite z vinsko omako; odlično!!!

10. julij 2017, ponedeljek

Ponta Delgada, Sao Miguel

Današnji dan je bil planiran za izlet po otoku. In plani so, kot vedno, izredno dinamična zadeva. Spiva do enajstih in potem delava. Pravzaprav naju je zbudil službeni telefon (le zakaj sem ga dal popraviti?). Izlet je tako prestavljen v svetlo prihodnost. Kasneje zaradi službenih obveznosti prestavim tudi sprehod po marini in do sailmakerja (da vidim, ali bi bil tale tič tukaj pripravljen delati za kaj manj denarja). Morda to naredim manjana? Ali morda še kak dan kasneje? Ali pa v drugi državi? Bomo videli.

Jan ima danes osmi rojstni dan in babi Vesna mu pošlje telegramske čestitke. Old fashioned (in drag) način čestitanja. Prepričan sem, da je edini v razredu, ki je za rojstni dan prejel telegram. To je pa tudi nekaj, mar ne?

Ob sedmih popoldan sva povabljena na večerjo na Honalee. Od treh možakarjev v posadki nisva pričakovala ravno gurmanskega užitka (še posebej, ker je chef Anglež), pa je bilo na koncu čisto spodobno. Tudi špansko in portugalsko vino je lepo sedlo na hrano. Precej bolje, kot karibske doze lokalnega piva, kar je bila alternativa. Klepetamo toliko časa, da sem jaz buden že celih 12 ur...

danes cel dan na barki, zato fotke iz prejšnjih dni ... na tej fotki: ...me gleda kot en vol :)

pravi kmet s pravo volovsko vprego - obraz, ki ga iščeš!

kar dosti jih je bilo oblečenih v njihove narodne noše

včerajšnja povorka - še otroci so se vlekli kot megle.... kot bi bili vsi na pokori

možakarja sta na vozi si naredila mizo in sta lepo mezila, igrala domine in se meni nasmehnila (prvi dan povorka!)

nastopajoči glasbeniki so zapeli prvi dan prav luštne pesmi - vesele!

....domačin čisti čevlje črncu; no, meni jih ne bi mogel, ker imam japanke :)

marina v Ponta Delgada je zelo velika

danes pa gremo k Angležom na večerjo

bilo je dobro: pečen piščanec na trakove, zelena paprika, stebelna zelena, hrustljava bela čebula, posuto s čipsom in naribanim sirom ter polito s sladko smetano ter zapečeno v pečici (samo toliko, da se stopi sir)-zelenjava je bila hrustljava! torej sem

74 letni Ted in 60 letni Steve (kuhar) sta skrbela za naju s hrano, poljak Peter pa pazil, da so bili kozarci ves čas polni

pa še ena luštna s sobotne povorke

11. julij 2017, torek

Ponta Delgada, Sao Miguel

Najprej služba in potem družba. Družba se začne z obiskom sailmakerice in čendlerista. Ista firma sta. In mislim, da je ta firma danes ostala (vsaj) brez ene stranke. Čendlerist se izkaže s tako super poznavanjem problematike, da sem z njim zaključil po hitrem postopku. V roki je držal moj vzorec impelerja, pa ni vedel, čemu služi. Da o semeringu niti ne izgubljam besed (prinesi motor, je dejal, pa ga odprem, da pogledam, kaj je notri). Ja-pa-ja! Škoda časa. Teta pa nikakor ni znala (ali hotela) povedati, koliko stane poflikanje nekaj metrov UV zaščite. Jasno, da s tako ponudbo (pri meni) ne more dobiti dela. To smo torej rešili, popoldne na črpalkah kupim destilirano vodo in antifriz (potrebno je pač malo obnoviti ladijske rezerve) in do nadaljnjega je servisiranje na Mali končano.

Kupiva rentiča. Ni enostavno, v visoki sezoni so vsi zasedeni. Ampak. Ravno, ko sva tam, ga nekdo vrne. In hitro jih naučiva, da imajo avto, ki ga midva takoj odpeljeva - ni jim ga potrebno čistiti. To odtehta. Kdo je ostal čez eno uro brez (čistega) rezerviranega avtomobila nama je pravzaprav vseeno.

Sao Miguel naju v prvi polovici dneva ni prepričal. Precej nezanimiv otok, podobno kot Faial. Dokler nisva prispela do Furnasa. Fumarole tam so vredne ogleda. Takih nisva videla že dolgo časa. Je pa za ogled lepo urejenih fumarol (pravzaprav le ene izmed vsaj štirih lokacij fumarol na otoku) potrebno plačati vstopnino 0,50 evra po osebi in 0,60 evra po avtu. Hja, v banana republiki Kostariki so za pogled na hrib z razdalje nekaj kilometrov hoteli računati 10 dolarjev. Kakšna razlika med Evropo in Latinsko Ameriko!

Tudi jezera so lepa in soteska s slapovi, po kateri teče termalna reka in se v morje izliva pri Ribeiri Quente še posebej. Smo ravno v času, ko so hortenzije v polnem razcvetu in je vse skupaj še toliko lepše. Pravzaprav je celoten vzhodni del otoka vreden ogleda. Morda tudi severni z nasadi čaja, a tega ne moreva vedeti. Kar naenkrat se je nad otok spustila megla in iz nje je drobno deževalo. Škoda. Morda se jutri zapeljeva tja še enkrat, če nama bo ostalo kaj časa. Ali pa če se odločiva, da podaljšava najem avtomobilčka (sedaj, ko ga imava, ga bodo težko dobili nazaj, hehehe). Vesna bi šla tudi na masažo v terme. Danes sva bila prepozna.

prva razgledna točka na hribčke z obdelano zemljo in pašniki

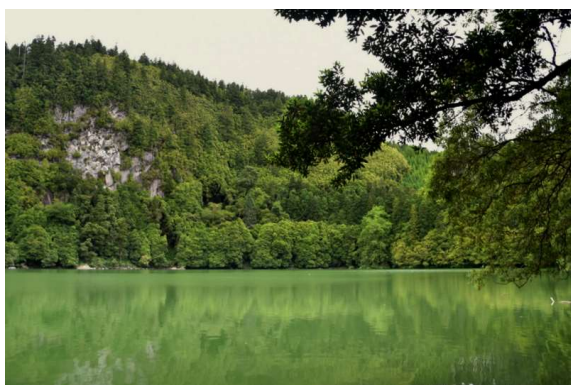
otoček V.F.Campo kamor se lahko pripelješ s čolnom ali svojim plovilom-na otoku je bilo veliko ljudi (zoom)

marina v Vila Franca do Campo je imela še dosti praznih privezov

hortenzije vsepovsod....

jezero Congro do katerega si prišel skozi gozd kar krepko spuščajoč

Fumarole pri jezeru Furnas

Lagoa das Furnas

temperatura pri fumarolas je narasla vsaj za 10 stopinj, vroče!

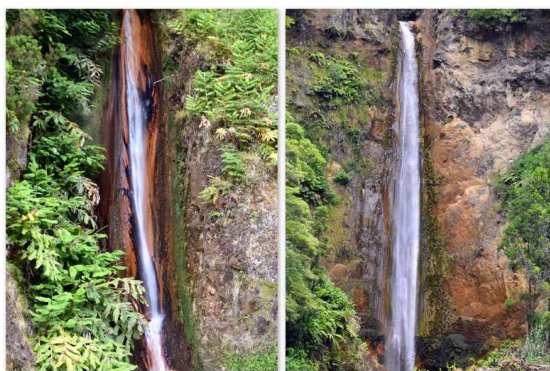
ideja kako popestriti vhodna vrata

v fumarolah kuhajo koruzo - 1 koruza en €; naj bi pa tudi kuhali meso (pa le tega ni bilo videti nikjer)

pa še nekaj vročih lukenj - niti ni tako grozno smrdelo po žveplu

slapova na poti Ribeira Quente

12. julij 2017, sreda

Ponta Delgada, Sao Miguel

Sredi noči sva pokonci, ob sedmih zjutraj že sediva v avtu in se voziva na ogled zahodnega konca otoka. Toda, že v Ponti Delgadi rosi in drugje ni nič bolje. 50 metrov nad morjem se začnejo oblaki. Vrhovi hribov s kraterji in jezери v njih so v oblakih. Zapeljeva se sicer na razgledno točko (da si ne bi kdaj očitala, da nisva preverila), pa je vidljivost praktično nič.

Nima smisla podaljševati najema rentiča, nič ne kaže na izboljšanje vremena. Avto torej oddava. Kasneje se izkaže, da je bilo tako prav. Cel dan se preko otoka preletavajo oblaki in iz njih rahlo prši. Potolaživa se tako, da delava. In jaz se sprehodim v čendlerijo. Izakupiček je minimalen, je pa neprimerno bolj založena trgovina, kot tista v Horti.

Celo pokosiva na barki, to se ni zgodilo že zelo dolgo. Pri hrani, ki jo nudijo po oštarijah za relativno malo denarja, načeloma nima smisla kuhati doma. No, zvečer pa le zavijeva malo med ljudi...

prvi miradour je bil pri barviti vasici Feteiras

Pico das Camarinhas-Ponta da Ferraria (krater na zahodni strani otoka)

skrajno desno so terme Ferraria - ob tej uri so bile še zaprte; zunaj je bil tudi velik bazen=a kdo se bo kopal v megli in dežju?

to naj bi bilo t.i. zeleno jezero pri Sete Cidades

ta konec se imenuje modro jezero

ta dva jezera sta en zraven drugega-tako se vidi na fotografiji

megla je bila izredno gosta, pa še zelo je pršelo iz nje, verjetno z dodatkom rahlega dežja

kiviji bi bili ponosni na to praprot

na Sao Miguel je na parih koncih tudi gojenje ananasa; ker je prehladno, ga gojijo v rastlinjakih-imela sem željo kupiti ananas direktno z njive, a ga danes še niso nabrali za turiste :(

na prvi pogled pomisliš, da je to zmrznjeni cvet

je pa to ena vrsta palme

oblečena hiša po najnovejši modi :)

13. julij 2017, četrtek

Ponta Delgada, Sao Miguel

Roba iz čendlerije se izkaže kot nedelujoča. Še en enourni sprehod do trgovinice in po dolgem času (če ne kar prvič v življenju) sem v trgovini zaslužil, namesto zapravlil. Spotoma se tako, kot včeraj, ustavim v parku in z guglovimi strežniki preko državnega gratis wifija izmenjam giga in pol podatkov. Tako, telefonček je sedaj, ne samo delujoč, spet je tudi opremljen z najbolj sodobnimi programčki.

Nekaj službenega dela me čaka in to postorim. Vesno čaka precej več dela. In tudi ona ga postori. Obišče še lokalno tržnico in se vrne s svežo zelenjavo. In mesom. Kar se mene tiče, me niti ne bi prav hudo motilo, če bi transport racionalizirala in prinesla le beljakovinsko bolj polnovredno in zdravo hrano, zelenjavo pa pustila tistim, ki stradajo živali.

Oba ločeno srečava Honalee in Ted se (obema ločeno) potoži, da ima vodo v saildrivu. Glede na cene tukajšnjih mojstrov, resno razmišlja, če ne bi kar dvignil jadra in izplul za Veliko Britanijo. Le to ga moti, da zna biti plovba skozi anticiklon dolga, dolga.

Zvečer, ob večerji v eni izmed mnogih marinskih oštarij, pokličeva Paulo v London (dokler je Velika Britanija še v evrotarifi si to lahko privoščiva), da nama pove kaj o La Coruni, najinem naslednjem cilju. Paula je tam doma in Evita je že eno leto privezana v eni izmed tamkajšnjih marin. Morda se v Galicijo odpraviva že jutri.

Proti Evropi

domorodski ptič

tržnica v Pontí Delgadi kar dobro založena z zelenjavo in sadjem in normalnimi cenami (v primerjavi s karibi)

več stojnic je bilo z lokalnim ananasom

ker je ananas po škatlah, se vidi, da je namenjen turistom

temu primerna je bila tudi nenormalna cena; od firme Dole je 1kg po 1,5€ ...

ob devetih zvečer je še vedno svetlo, le črni oblaki mi niso bili všeč

malo meze pred spanjem: hobotnica na galicijski način (trening :)

gambas al ajillo ...

Atlantik 2017

Atlantik

14. julij 2017, petek

Ponta Delgada - La Coruna (1. dan)

Med spanjem se nisva premislila. Ko se zbudiva podelava še nekaj službenih zadev in nato takoj izplujeva. Ta "takoj" je potrebno razumeti s kančkom soli. Potrebno je oprati barko, počistiti notranjost, narediti papirologijo, plačati marino, skočiti v trgovino, se posloviti od škvadre, natočiti nafto in kar je še takih malenkosti. Ura je točno opoldne, ko sva končno na poti.

Za otokom je veter refulast, kar pomeni, jadra gor, jadra dol, leve uzde, desne uzde in tako v nedogled. Ko pokukava izza Sao Miguela, se veter konsolidira in imava lepo orco, 3 Bf. Ja, v takem vetru je orcanje šala mala, ker ni vala, ki bi barko ustavljal. Računam, da bo tako do konca dneva in hkrati upam, da tudi del noči. Potem sva v centru anticiklona dan ali

dva. Ali tri. Odvisno, kako se bo vreme razvijalo. Mislim, da bom večkrat dnevno gledal gribe in prilagajal ruto. Ko pa enkrat prideva iz anticiklona, bi morala biti plovba do severozahodne točke Iberskega polotoka prijetna. 3-4 Bf krmnih in bočnih vetrov. Če se napoved ne spremeni, jasno...

15. julij 2017, sobota

Ponta Delgada - La Coruna (2. dan)

Kratkoročna napoved je držala. Zvečer je veter mrknul, zamenjal ga je motor in s hitrostjo 5 vozlov lepo počasi plujeva proti La Coruni. Najprej deset stopinj severno, da se izogneva najmočnejšemu toku v nos in od sredine današnjega dne točno na cilj. Vetra imava 1 Bf v nos. Na morju se to komaj pozna, vala ni in Malo upočasnjuje le rahel nasprotni tok. Za Vesno je to idealno, ker ima kar nekaj dela v teh dneh, jaz sem se pa tudi spravil nad nekaj dopolnil. Kaj lepšega, kot da delava v času, ko itak nimava kaj pametnega početi.

Se pa zato čez dan večkrat spomniva na Azore. Morda zato, ker sva po več letih spet bivala v domačem, evropskem, kulturnem področju z nam domačimi navadami. Nikakor se namreč ne morem sprijazniti s fiš'n'čips kulturo. In pika. In ne samo to. Vpliv socialne države je viden povsod. Za turista še najbolj v čistoči. In v starih zgradbah, ki sva jih tako pogrešala v Novem svetu. Stoletja tradicije se enostavno ne dajo kupiti s prgiščem dolarjev.

Če bi želel oceniti, kateri izmed otokov so lepši od drugih, bi naletel na težko delo. Vsake oči imajo pač svojega malarja. Nama so bili najbolj všeč Sao Jorge, Pico in Flores. Tudi vzhodni del Sao Miguela je lep, kot mesto pa je precej brez konkurence Angra do Heroismo. Ampak, to še ne pomeni, da so ostali otoki brez veze. Niso! Vsak ima kaj za pokazat svetu. Vsekakor neprimerno več, kot kateri koli karibski otok. Tudi, če ne upoštevam odnosa ljudi, ki je bil tukaj čudovit, tam pa ... ah, ja.

S težavo sva odšla. Tukaj bi lahko ostala celo poletje, pa nama ne bi bilo dolgčas. In glede na cene, bi to zmogel vsak. Marine s fingerji in vsemi ostalimi pritiklinami so z 12 evri (z vodo, elektriko in wifijem) na dan, na daljši rok je ceneje, ene najcenejših nasploh. Cene v oštarijah so primerljive z južnoafriškimi - pivo po evro ali dva, buteljka vina od 6 evrov dalje, prav tako kosilo. Ribe, raki, školjke - vse pod 10 evri. Cene so iz "nobel" oštarij, v vaških bi se dalo dobiti vse skupaj še precej ceneje. Niti najmanjšega vzroka ni bilo, da bi kuhala doma.

In rože. Povsod so bile rože. Največ je z Japonske uvoženih hortenzij, še zdaleč pa to ni edino cvetje, ki ga premore otočje. Lepo, urejeno in domače. Otočje, ki bi ga bilo škoda izpustiti. Vsekakor eno lepših na poti.

16. julij 2017, nedelja

Ponta Delgada - La Coruna (3. dan)

Med gledanjem filmov me preseneti tlesk. Mala začne nabijati v val. Stopim v kokpit in kaj vidim? Imava veter točno v nos. Resen veter. Napovedana je bonaca. Ni nevihta, nebo je jasno vse naokoli. Spet se spravim nad vremensko napoved. Ob šestih zvečer, ko sva pregledovala maile, je nikakor nisem mogel potegniti s strežnika. Poskusil sem preko pet različnih virov, pa ni šlo. Na koncu sem obupal in se sprijaznil, da strežnik NOAA pač ne dela. Najbrž go ga napadli teroristi, ki se jih Amerji tako zelo bojijo. Itak sva pa v bonacah in ni nič hudega, če nimam vremena, sem si mislil. Pa ni bilo tako. Ker me vreme zunaj prisili v akcijo, se le malo bolje poglobim in vidim, da so (self)teroristi napadli moj požarni zid. Tako, vreme sedaj imam, ni pa nič drugačno, kot včerajšnje. Kaj storiti? Odvijem trideset stopinj proti središču anticiklona in preostanek noči motorsailava. Vesna se je enkrat zbudila, ker je tulil alarm za ladjo v bližini, to je bilo pa tudi vse. Zjutraj je spet morje kot olje. In oblačno. V okolici celo dežuje. Anticiklon? Bolj izgleda kot doldrums. Motor brni in popoldne se mu pridružijo jadra. Bolj za vtis, kot karkoli resnega. 2 Bf.

Kruh se peče, vodo sva naredila že včeraj. Vesna dela, jaz poležavam. In gledam filme. Odkar sva priplula na Azore, nisem pogledal niti enega. Ni bilo časa. Toliko bolj zanimivih stvari je bilo na otočju. Sedaj se pa spet dolgočasi. Sovražim pasaže! To so jadralsko najenostavnejše plovbe, pa tako duhamorne. Morje, morje, morje... Nič se ne dogaja. Poznam pa ljudi, ki imajo pasaže raje, kot plovbo med otoki. Nekoč mi je nekdo rekel, da je to najlepša plovba, ker si sam in se ti nič ne more zgoditi. Hja, najlažja je res, da je pa tudi najlepša, se pa ne bi strinjal. Midva plujeva zato, da nekam prideva, ne zaradi plovbe. Zato tudi delava plove, ki so najkrajši možni. Na vsakem otoku pogledava, kateri je naslednji najbližji. In greva tja, če je možno. In ko nekam priplujeva ne delava pit-stop. Ne, najprej se morava spočiti od samote, stopiti v kontakt z ljudmi in potem si še ogledati otok. In povsod sva prekratko. Hja, za pot okoli sveta si je treba vzeti čas. Deset ali dvajset let ne bi bilo nič predolgo. Če bi si človek to lahko privoščil. Tako zelo veliko je otokov na tem svetu in (skoraj) vsak je po svoje lep in zanimiv. Jadram lahko pa Piranskem zalivu. Tudi en mesec, če je treba, se lahko vrtim v krogu in ne stopim na kopno. In gledam filme in delam vodo in pečem kruh.

17. julij 2017, ponedeljek**Ponta Delgada - La Coruna (4. dan)**

Motor. Nekajkrat sicer dvignem jadra in potem pol ure motorsailava. Enkrat sva celo jadrjala deset minut. In vetra je konec. Vreme je malo sončno, veliko oblačno in čisto malo deževno. In ko je dež, je tisti zdrizasti angleški. Po napovedih bi naju ponoči (zakaj spet ponoči?) morala preleteti fronta in za njo naj bi se pojavil zahodnik, da naju popelje proti vzhodu. Upam, da res. Bo pa noč zoprna, se bojim. Veter bo obrnil za 180 stopinj in jadra bo treba temu prilagajat. V dežju. Namesto, da bi mirno spala.

No, vsaj pretirano mrzlo ni. Večino časa sva v kratkih hlačah in majicah, le ponoči je za zunaj že potrebno obleči flis.

Ko gledam fotke prijateljev Michala in Ole, Poljakov, ki ju pozna še iz Sejšelov in s katerima sva se kasneje še nekajkrat srečala, me kar spreleti srh. Nordkap jima ni bil dovolj, šla sta še do Spitzbergov in okoli Grendlandije nameravata skozi Severozahodni prehod. Hja, če hočeš danes kaj veljati, je treba imeti za sabo NW Passage. Plovba okoli Rta Horn, ki je bilo še pred nekaj desetletji dosežek, je z današnjo tehnologijo vremenskih napovedi povsem običajno jadranje. Počakaš vremensko okno in se odpelješ okoli rta lagano gosponski. NW Passage je povsem druga zgodba! Prvi pogoj je, da v nekem letu sploh obstaja...

Pa pustimo to. To ni za naju. Midva sva turista in turista bova tudi ostala. Hvala bogu. Svet vsako leto obpluje verjetno nekaj tisoč jadrnic. To je danes povsem rutinska zadeva. Vsake toliko je med njimi tudi kakšna slovenska. Kolikor je meni znano, je v zadnjih desetih letih to uspelo Skokici, Wet Lady, Mimi in nama. Upam, da nisem koga izpustil. Bilo je še nekaj Slovencev, ki so obpluli svet, vendar pod tujo zastavo. To ne šteje za slovensko obplutje sveta. In nihče po legendarnem Šterku ni poskusil narediti tega solo non-stop. Slednje je dosežek sans precedent.

18. julij 2017, torek**Ponta Delgada - La Coruna (5. dan)**

Sredi noči se je končno naredilo dovolj vetra, da so jadra v oceanskem valu stala pokonci. Po treh dneh sva lahko ugasnila motor in preostanek noči prespala v tišini. In dežju. In popolni temi. Računam, da ribičev tukaj ni, prav tako ne pleasure crafta, ladje so pa označene po pravilih. Radar je namreč zaradi dežja ostal izključen. Sicer bi nama spanje namesto motorja grenili stalni alarmi. Zjutraj naju preleti frontica, dež poneha in veter se obrne iz desnih na leve uzde, polkrma. In ojača. Krajšam, da v 5 Bf nisva prehitra. Preko dneva je tako. Preko noči imava napovedan močnejši veter in višji polkrmnji val. No, jutri smo spet v 4 Bf področju in okoli špičke Iberije na robu Biskaja v petek ne bi smelo biti težav.

19. julij 2017, sredo**Ponta Delgada - La Coruna (6. dan)**

Val ni bil posebno visok, bil je pa precej zmešan in posledično je Malo od časa do časa močno zarolalo. Spanje ni bilo prijetno. No, vsaj hrupa nisva poslušala. Čez dan je zoprnega vetrnega vala vse manj, nadomesti ga precej visok oceanski val, swell, ki se vali nekje od severozahoda. Vendar, kljub temu, da ga je preko tri metre, ni moteč.

Me je pa ponoči zato tlačila huda mora. Zelo huda mora. Motor brni in počasi plujeva proti svojemu cilju. A zvok motorja je vse šibkejši in šibkejši, počasi izginja in v nekem trenutku popolnoma izgine. Nadomesti ga le šum vetra in valov. Zbujen sem. Ja temu se reče Mora (z veliko začetnico). To je takrat, ko jadralec živo sanja, da pluje z motorjem!

Veter je vse bolj bočni in tekom dneva počasi slabi. Če je bilo ponoči zunaj samo za vzorec jader, jih je sredi dneva že tretjina in če se bo trend nadaljeval, jadrava ponoči le še z ekvivalentom prve krajšave. Hitrost ohranjam pod sedmimi vozli, raje bliže šest, kot sedem. Nikamor se nama ne mudi, za četrtek sva prepozna, za petek prezgodnja. Vesna je poslala nekaj mailov marinam v La Coruni, mogoče se pa da vpluti tudi ponoči.

Glede na stanje na morju, si prav hude kulinarike, take kot je bila na sporedu prejšnje dni, ne moreva privoščiti. Za tako morje je primerna pašta. Špageti z bolonese omako. Živeli Italijani!

20. julij 2017, četrtek**Ponta Delgada - La Coruna (7. dan)**

Ko pade mrak, veter jenja. Nekaj časa imava izobešeno vse, kar je možnega. Ko pa pade pod 5 vozlov, ga je enostavno premalo, da bi se lahko zoperstavil valu in jadra neusmiljeno udarjajo sem in tja. Če tudi odmislim utrujanje materiala, je že samo hrupa več, kot če bi plula z motorjem. In to škripanje bremze je živce parajoče. Sredi noči tako pospravim jadra, prižgem motor in preostanek noči spim v prednji kabini, kolikor se le da oddaljen od izvora ropota.

Zjutraj je situacija drugačna. Veter se počasi vrača, vala ni, dan je lep in sončen. In hladen. Počasi razmišljam, da bo

potrebno obleči dolge hlače in flis. No, danes še ne, morda ponoči. Jadra torej romajo nazaj tja, kamor med plovbo sodijo in v kabino se vrne tišina. Ah, kako prijetno je danes...

V nasprotju s pričakovanjem, srečava le za vzorec ladij in še te so precej daleč, večinoma izven vidnega polja. Verjetno bo pred Cabo Finisterre, kjer velja traffic separation zone, drugače. Tam bova zvečer in ponoči. In potem do cilja plujeva tik ob obali. Kot kaže, bo nocoj malo manj spanja. Pred lukco naj bi bila ob zori.

Na hitro si ogledam, kaj naju čaka na atlantski obali Španije in Portugalske. Kar precej. Tu sva lahko mesec ali še več. Do Gibraltarja imava okoli sedemsto milj. Hmm... Mislim, da bo naslednja investicija v katerega izmed waters pilotov. Upam, da Španci v svojih čendlerijah prodajajo tudi kaj v angleščini. Morda pa naju kdo na lep sončen dan prepriča za Bretonijo ali celo Britanijo onstran Biskaja? Saj bi itak že bila tam, če ne bi bilo na tistem koncu tako hladno. In deževno...

Atlantik 2017

Španija

21. julij 2017, petek

A Coruna

Misterij okoli imena mesta, kamor sva namenjena, se je razblinil, ko sva prišla do neta (kako enostavno je to z eurooamingom, nobenega skakanja za simkami več!) in za nasvet povprašala Wikipedio. Dodatno je ime poenostavil Alejandro, ko je razložil, da se tukaj nihče ne ukvarja s tem ali je prav po kastiljansko La Coruna ali galižansko A Coruna. Večinoma vsi rečejo samo Coruna. Voila! Da bo pravici zadoščeno, sva se midva odločila, da bova uporabljala lokalno ime. Konec koncu, Ljubljani tudi ne rečeva Laibach.

A Coruna naju je ob sončnem vzhodu pričakala v ne najlepši luči. Rafinerija in industrija. Ampak, ko zapljujeva okoli valobrana in se parkirava v kraljevem navtičnem klubu, se situacija bistveno popravi. Na eno stran je sicer videti moderno mesto, zato pa pogled na zahod pokaže nekaj stoletij stare in lepo vzdrževane zgradbe, ki se dvigajo nad mandračem. Ogled sledi popoldan in zvečer.

Alejandro je Paulin brat (SY Evita) in ona ga je angažirala za najinega vodiča. Lepa gesta. Razlog je enostaven. Paula živi v Londonu in pride v A Coruno šele sredi tedna. Da pa bi midva sama špansirala (izgubljena) po njenem rodnom mestu, pa ja ne gre. Še posebej, ker nama je najavila deželo brez angleščine. Slednje se sicer izkaže kot brca v temo (ali pa sva midva imela srečo, kdo ve?), saj prav vsi, s katerimi sva prišla v stik lepo govorijo angleško. Alejandro ima pa čas, pravi. Te dni je sam, njegova partnerka je na dopustu. Na Bledu.

Alejandro pride na barko ravno v trenutku, ko midva pijeva najin welcome drink. In se nama pridruži. Rezultat po uri-ali-toliko sta na pol prazni steklenici viskija in rum punča. In tako potrjeni se odpravimo naokoli v preizkušanje gostinske ponudbe. Živo je, stojnice so postavljene vse naokoli. Kot bi se sprehajal po Stari Ljubljani sredi poletja. Lepo in domače. Tudi hrana je odlična. In kakšen kruh imajo! Predvsem se pa lotimo testiranja španskega vina. In piva. Uradno smo seveda bili na site seeing touru, da ne bo pomote. A-ja-ja-jaaaaah! V drobni uri, ko končno prikolovrativa domov, samo še umrem. Pisanje dnevnika bo na sporedu jutri. Če se bom še česa spomnil...

prvi pogledi na mesto A Coruna niso bili najbolj privlačni, pa še oblačno, duhamorno vreme je bilo

grad San Anton je malce popravljal prvi vtis

peljala sva se mimo marine Coruna in izredno visokega pristaniškega stolpa

vhod v center mesta

zadnje letošnje prečkanje Atlantika smo nazdravili skupaj s Janom (nick name), Paulin brat

promenada

odprte kuhinje z galicijskimi dobrotami (tudi vegeterijanci najdejo svoj prigrizek)

med uličicami majhen plato s kipi in risbami na tleh v karikaturnem stilu

ni za vegije je pa za mojega kapitana :) - mini pujski odličnega okusa

itak, ko smo naročali, smo naročali z očmi: hobotnica, odojek, klobasice, paprike, zalito z rdečim vinom

stara cerkva v centru mesta kjer sta se med drugim poročila tudi Paula in Ian :)

v A Coruni je obvezno potrebno jesti sveže pečene ocvrtke katere namakaš v vročo čokolado: Chocolate con churros v najboljšem lokalu Bonilla a la vista

22. julij 2017, sobota

A Coruna

Kot vsi poštene ljudi tudi midva danes spiva precej dolgo. Do enajstih. Potem je nekaj dela, ki iz razumljivih razlogov ni bilo postorjeno včeraj in ob dveh se odpraviva na sprehod. Dan je lep, sončen, topel. Kratke hlače in japanke pa primerna oprema za hojo po Paseo Marítimo. Stara utrdba je čisto spodoben muzej, vstopnina je dva evra (slišite Kostaričani, Šrilančani in ostali bananovci!), za katero se ob vstopu izkaže, da ne drži. Za naju je zastonj, povedo, in v roke potisnejo dve čisto pravi vstopnici, na katerih lepo piše entrada gratuita. S čim sva si to prislužila, ne vem?

Po ne ravno poceni kavici v navtičnem klubu je po uri sprehoda in mimohodu bazenskega kompleksa na sporedu ogled svetilnika, Unescove svetovne dediščine. Torres de Hercules. Zgrajen za časa Cezarja (slišite Amerikanci, zgodovina se ni začela pred dvesto leti!). V antiki je bil to (poleg aleksandrijskega, seveda) edini svetilnik, ki so ga stari analisti omenjali v svojih pisanjih. Pa da vidimo. Očitno izredno pomembna turistična točka pomeni romarsko kolono ljudi (nekateri so tudi na Segwayih, da ne bi bilo preveč naporno). In ker je vse skupaj tako lepo restavrirano, da izgleda kot novokomponovano, se odločiva, da ne bova eno uro čakala v vrsti samo zato, da bi se z lifrom peljala na vrh stolpa. Pogled od zunaj in obisk muzejčka nama zadošča. Pa naj bo vstopnina gratuita ali pa po redni ceni treh evrov.

Pogled na ogromno plažo razkrije - gužvo. Kot bi bil sredi vročinskega vala v Lignano. Veliko ljudi se kopa in to ni tisto hitro plavanje, ampak čisto običajno namakanje. Ne vem, ne vem... Na več mestih sva zasledila tablo s poročilom po čistosti morja in s tem primernosti za plavanje, pa med več kot desetimi rubrikami s podatki (v kastiljanščini, galijščini in angleščini) ni podatka o temperaturi. Hja...

Še nekaj zadev je med lepo urejeno potjo ob obali, ki so vredne postanka, a za naju je najbolj vreden obisk stojnic s hrano in pijačo. Zaželela sva si malo arabske hrane (ja, cel konec parka je z arabskimi stojnicami), pa se izkaže, da ponudba v celoti bazira na stoječem konzumu. Kebab. Arabci očitno ne vedo, da imam jaz eno roko zasedeno s pivom in da potem težko jem (preobilno) pakungo mesa zavitega v vrap. Silom prilike sem tako spet pristal na odojku (i meni težko, jaoj) in Vesna na mini kalamarih. In ona na skoraj litrskih porcijah sangrie.

Še nekaj je. Že pred leti sem ugotovil, da je bila čista brca v temo, da sem se v šoli učil nemško (ker vsak Nemec govori angleško) in bi bilo bolje, da bi se učil špansko. Tudi ta večna resnica je za v smeti. Praktično vsak, ki sva ga srečala, čisto dobro govori angleško. Najprej sicer rečejo, da ne znajo, pa se skozi pogovor izkaže, da govorijo povsem spodobno angleščino. Vsekakor dovolj, da se lahko pomenimo in celo kaj poklepeta. Enako je bilo na Azorih. Evropa je Babilon in če hoče obstati, mora govoriti isti jezik, druge opcije ni. Ker pa ni prav, da bi bil kdo privilegiran, je potrebno izbrati nevtralni jezik. In to je tudi edini razlog, zakaj smo Angleže nagnali ven.

znotraj Antonovega gradu so tudi ostanki raznih obdelanih kamnin; grad je narejen na otočku!

predvsem pa je odličen razgled z vrha gradu na mesto Coruna

marina Coruna je na pol prazna; pijača je pa tako kot v Portorožu

zelo veliko je raznih umetniških del razstavljenih na prostem, predvsem v kamnu

peščena plaža in na istem koncu bazeni

očito so bili neдрčki na razprodaji :)

kot romarska pot je bila pot do svetilnika ... neverjetno koliko ljudi

morje je bilo dokaj mirno, a nikar pristajati na obali, saj se razbiješ na skalah

A Corunia ima več peščenih plaž, ta je največja in posnetek je nastal ob sedmih zvečer! o temperaturi morja ne bi govorila (menda 19-20C)

kar nekaj glasbenikov z dudami je bilo videti v A Coruni - to je med drugim tudi galicijski instrument (niso samo škoti tisti!)

Paseo Martimo ima vsakih 500 m označeno koliko si prehodil.... no, midva sva jih bistveno več, saj sva spet cikcakala levo, desno...

če je bila zvečer taka gužva, le kakšno je bilo opoldne?

23. julij 2017, nedelja

A Coruna - Santiago de Compostela - A Coruna

V skladu z včerajšnjim planom se na vse zgodaj zjutraj, par minut pred eno popoldan, primajava na železniško postajo. Za slabih šest evrov po osebi potem s hitrostjo okoli 200 km/h poletiva proti glavnemu mestu Galicije. Večinoma letimo pod zemljo. Kupila sva povratni vozovnici, da bi privarčevala po dva evra v vsako smer po osebi (vse skupaj privarčevano je približno toliko, kot najcenejše malo pivo v happy hour na Bermudi). Pa se na koncu izkaže, da sva jih zapravila ravno toliko več, kot sva mislila, da bova prihranila. Karte se namreč preverjajo samo v eni smeri, hic!

Santiago je cilj ene najbolj znanih romarskih poti v Evropi, ki se začne v južni Franciji. To je vidno povsod. Romarjev je, kot bi jih naklel. Spoznaš jih po tem, da nosijo na ramah nahrbtnik in na njem obešene gojzerje. Noge imajo bose. In vonj imajo peš potnim romarjem primeren. Mikrolokacija cilja romarjev je katedrala na osrednjem trgu. Ogromna zadeva. Če pa dodamo še ostale cerkvene stavbe v okolici pa sploh. Verjetno en večjih cerkvenih kompleksov, ki sem jih videl v življenju. Vendar. Sama katedrala naju oba pusti hladna. Nič posebnega ni. Okolica pač. Tudi stari del mesta je čisto luštkan.

Spet sem videl novo finto. Mislil sem, da je bilo tisto v Fatimi na Portugalskem višek, pa ni. Tam so prodajali sveče (z diskontnimi popusti za svežnje), ki so jih božjepotniki potem metali v nekaj metrov oddaljeno ogromno, morda 50 m dolgo, jekleno korito s prižganimi plinskimi plameni, ki so zelo hitro vse skupaj skurili. In naredili prostor novim metalcem sveč, ki so poskrbeli, da je vsakih nekaj sekund v korito poletel nov sveženj. Tukaj so naredili še korak naprej. Na vsakih nekaj metrov so v katedrali panoji z desetlinami plastičnih sveč z ledico na vrhu. Poleg je avtomat, ki požira kovance kot flipper. Več jih človek zmeče notri, več ledic se prižge (in po določenem času spet ugasne, da naredi prostor naslednjim igralcem na isti avtomat). Ekološko in v skladu s sodobnimi trendi, ni kaj. To, da plamen na sveči simbolizira življenje, to očitno ni več pomembno. Niti tukaj, niti v Fatimi. Nikjer.

Po ozkih uličicah je gužva in ožja ter širša okolica katedrale je polna (prepolnih) prijetnih lokalčkov. Jasno, da jih kar nekaj preveriva. Ponudba je pestra, prevladujejo pa školjke, hobotnice in meso. Ogromni kosi mesa. Enota mere je kilogram. Midva si za spremembo privoščiva nekaj lažjega, kalamare in rakce. Pijača je v ceni kosila, izbirati je možno med bebida analcoholica, agua, cerveza ali vino tinto o blanco. Pričakoval sem, da so mere usklajene, pa se mi ni izšlo ravno po mojem pričakovanju. Una bebida inclusiva pomeni pol litra vina ali tri decilitre piva (količin ostalih pijač zaradi verskega

prepričanja nisva preverjala). In jaz sem naročil pivo, hic!

Pol madridske opere je na dopustu v Santiagu. Vsaj tako izgleda, ko se človek sprehaja naokoli. Ulični glumači so večinoma glasbeniki. Primadona je v podhodu z dobro akustiko karaokala znane arije. Lepo. Dve neverjetno usklajeni violinistki (se vidi, da sta profesionalki) pa sta pripravili čisto pravi mali koncert. Naseliva se v prvi vrsti parterja (najbližji kafič) in ju poslušava. Res sta odlični in žanjeta burne aplavze. Še pomembneje, kovanci in bankovci kar dežujejo v posodo pred njunimi nogami. Ocenjujem, da sta v pol ure pobrali stotaka. In potem sta se za minutko ali dve malo pretegnili in koncert ponovili. Kelner pove, da sta tukaj vsak dan, celo popoldne, publike jima ne zmanjka. Kolikšna je že plača v opernem ansamblu?

do Santiaga smo pridivljali z vlakom :)

žal je katedrala v renoviranju (zelo potrebna!) in malce kazijo fotke, poleg tega pa še postavljeni odri za glasbene večere

Monasterio de San Martín

čprav je strnjeno mestno središče, se vseeno najdejo mini urejeni parki

večina romarjev je imela palice, pohodno opremo, romarske knjižice in veliko dobre volje!

palice okrašene s školjkami (znak romarjev) si lahko kupil na nešteto stojnicah in trgovinah

notranjost katedrale, vse pozlačeno in nora gužva

nešteto prodajalcev raznih spominkov, ročnih del in glasbeniki

pogled na park kot v našem ljubljanskem Tivoliju

pogled na katedralo in vse ostale stavbe s sosednjega hribčka (danes sva se kar krepko nahodila)

Rayoj palača, mestna hiša Compostela

violinistki sta odlično odigrali kar dolg repertoar različnih zvrsti glasbe; najprej je bila ena deklica, potem pa kup otročičev, ki so ju poslušali

24. julij 2017, ponedeljek

A Coruna

Ponoči in zjutraj je deževalo. Pokličem sailmakerja, naj ne hodi po mokro jadro. Jutri bo boljše vreme. Pa mi razloži, da je jutri praznik in nihče ne dela. A-ja-ja-jaaah! Potem ne bo nič niti z mojimi rezervnimi deli za outboard. Tako je, tudi to mi potrdijo. Ok, potem bomo pač servisirali drugič, saj se ne mudi. Jutri greva potemtakem dalje, čeprav nama je težko zapustiti to simpatično mesto.

Skok v čendlerijo, dokler je še odprta. Kupim Imreyev pilot, galicijsko zastavico in dva bokobrana. Za vse se je potrebno glihati. Kaj smo pri Arabcih? Če je plačano s kešom in brez računa je ceneje. Pol ceneje! Ma, ni panike, saj keš lahko dobim brez težav. Smo v evrolandiji in ena izmed večjih galicijskih bank se imenuje Abanca. V nekaterih deželah sem hodil po denar v NLB, tukaj pa v Abanko. Kako enostavno, kako domače. Popoldan zamenjam še olje in filtre in dan je mimo (hja, tako je to, če človek dan začne ob enajstih). Do konca sem spraznil zalogo poceni južnoafriških filtrov. Ob priliki jih moram spet kupiti. In olje tudi.

Vesna skoči v trgovino, pa je tudi ni nazaj nekaj ur. Tipično. Malo se je izgubila, pravi. Prehodila (in pofotkala) je ves stari del mesta s štanti za festival. No, sedaj veva, da je to pravzaprav le enotedensko praznovanje galicijskega najpomembnejšega praznika. Le praznik česa je to, tega še nisva pogruntala. Pa bova. Wikipedia to sigurno ve.

Zvečer še en sprehod po gužvi. Nobenega poznanega ne srečava in po uri in pol se vrneva na barko, ne da bi se kjerkoli ustavila. Malo je sicer manjkalo, da se nisva. Če bi bila vsaj ena miza prosta, bi se sigurno. V jamonariji. Če ne zaradi drugega, pa zato, da bi lahko sedela pod stropom, na katerem so na vsakih nekaj deset centimetrov obešeni pršuti. Nekaj sto jih je vseh skupaj. Ja, nebesa so vedno nad glavo.

naša Mala najbolj ven štrli iz pontonov, ker ima dinghi na davitsah in deluje večja napram ostalih; no, plačali smo vseeno privez za 10m barko

opoldne se odpravim v trgovino, pa so me zavedli nastopajoči glasbeniki in ostali umetniki

oblačila imajo srednjeveška, le zakaj so namazani ni jasno (mogoče bi morali biti umazani?)

urejene uličice

vrtiljak na nožni pogon - eco produkt bi danes rekli, včasih pa običajno

mestna hiša v A Coruni

mestni trg kjer je postavljena ob času festivala t.i. srednjeveška vas

tržnica je pa čisto moderna, kot naša v BTC

pa še en eco vrtljak, tega pa vrti na roke

jamoniera oštarija v kateri ti visijo pršuti nad glavo, dišalo je pa...ufff....še dobro, da sva sita

izdelovalec venčkov iz umetnih rož, katere so deklice in mamice nosile na glavah

pa še ena od dudarjev - zanimiva glasbena oprema (levo) dudarja :) ... zelo srednjeveško

25. julij 2017, torek

A Coruna - Muxia

Sedaj tudi midva veva, kakšen praznik je danes. Hja, manjka mi malo pilgrimaške splošne izobrazbe (če sem pošten, še marsikatero druge splošne izobrazbe tudi). Danes je torej dan Svetega Jakoba. San Tiaga. Santiaga. Mojster Žid je iz Jeruzalema pred skoraj dvema tisočletjema prikoral na Galicijo in začel oznanjati novo vero. Malo so ga preganjali, malo niso in fant je nekaj let hodil po rezilu noža, a se je vedno nekako izmazal. Dokler ga ni v Muxiji (tukaj sva ponosno danes midva) srečala Mati Božja (ali pa je on srečal njo, o tem se še vedno krešejo mnenja) in mu zaukazala, naj se vrne domov v Kanaan. Pa je odšel in tam nekaj pametoval. Rezultat? Rimljani so ga po hitrem postopku skrajšali za glavo. Oni pred njim, ki je na podoben način na istem mestu sklenil svoje poslanstvo na Zemlji, je vstal od mrtvih, temu tukaj to ni uspelo. Ampak glej, nekaj stoletij kasneje, so se njegovi ostanki pojavili v na novo zgrajeni katedrali v Santiagu de Campostela. O tem, da so resnično njegovi, nikakor ne sme biti dvoma, saj so forenziki iz šestega stoletja z analizo DNK to nespodbitno dokazali. In od takrat dalje verniki občasno romajo v to cerkev k spovedi. Narediš velik greh, odšpancaraš v Santiago in - voila! Frekvenca romarjev se je v zadnjih sto letih močno povečala s pojavom industrije (masovnega) turizma, turističnih agencij in reklamnih oglasov v medijih. In še vedno raste. Očitno imajo ljudje, ki več gledajo televizijo tudi več grehov.

Drugače si tega naravnega pojava enostavno ni možno razlagati.

Kakorkoli, še pred zajtrkom (ob desetih dopoldan) sva zapustila marino na čedni lokaciji v starem delu Brigantiuma in mimo novokomponovanega antičnega svetilnika odplula vetru nasproti, nato zavila okoli rta in začela jadрати z rahlim bočnim vetrom, še enkrat zavila okoli rta in - pospravila jadri, hic. Vetra od zadaj je bilo enostavno premalo, da bi se premikala kaj več, kot dva ali tri vozle. Costa da Morte, Obala smrti, hmmm... Verjamem, da zna biti peklerska, čeprav danes ne daje takega vtisa.

Malček nato vijugava med parangali in čermi ter se po osmih urah in slabih petdesetih miljah priveževa v Muxiji, zadnji postaji na romarski poti v Santiago. Pravzaprav na eni postaji po končni postaji. Romarji se (baje) po uspešno zaključenem romanju in spovedi semkaj (peš) odpravijo na zaslužen dopust. No, ko se sprehajava po mestecu, ni videti prav veliko romarjev. Ali pa so morda že zaplavali v (mrzlem) morju in se jih ne da več zavohat na daleč, kdo ve? Sprehod zaključiva ob desetih zvečer, malo preden gre sonce k zasluženemu počitku. Saj bi še malo romala (tu vsi romajo, le zakaj bi bila midva izjemi?), pa se pripravlja k nevihti in se nama je zdelo bolj pametno, da ostaneva suha.

Vesna je očitno polna grehov, ki se jih ni spovedala danes, ko je imela priliko. Bog jo je takoj štrafal. Ugasnil ji je monitor na računalniku. Ampak. Z nesebično pomočjo iz Slovenije (evrotarifa, jap!) in nekaj rezervnimi kabli, sva težavo zaobšla. Sedaj gospa tipka na računalnik in bere na televizorju. Simpl ko pasulj. Sva pa zato morala v salonu narediti rekonfiguracijo pohištva. Spet imava mizo namesto kavča. Kako se bo ta duel z Bogom končal, bova še videla. Sedaj pričakujem proti udarec. Kakšen bo, še ne vem. Ampak se ga sploh ne bojim. Če sem ukrotil Bermudski trikotnik, bom pa tudi tega, spoštovanja vrednega, gospoda.

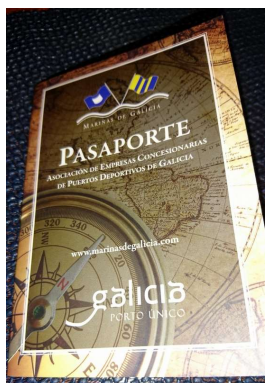
Ker se vse v Galiciji na današnji dan vrti okoli romanja, se je k temu pridružila tudi Mala. Pridobila je romarsko knjižico. Sedaj jo bo potrebno žigosati na vseh kontrolnih točkah. To so marine, ki nudijo (kaj drugega, kot) popust prinesitelju te knjižice - kjer na prvi strani piše Pasaporto, na notranjih (praznih) pa Visas. Eno štempelj vizo si je že prislužila. Voila!

Muxia, pogled na mesto iz najvišje hriba v okolici :); comp je izpustil dušo, tako, da bo slabša kakovost fotografij do popravila, ki pa bo ...??

bolj malo je tistih pravih starih hiš

Mala ima po novem Galicijski passport s katerim v določenih marinah uveljavlja popust

za večerjo pa hobotnica ala Vesna

26. julij 2017, sredo

Muxia

Čudovit dan se je naredil. Odločiva se, da ostaneva še kak dan, zato gre Vesna v akcijo pranja. Pralni stroj je blizu in cena ugodna. Spotoma se pozanima za mehanika z rezervnimi deli. Fant pride takoj, rezervni deli pa čez deset dni. Nak. Kaj bomo spet morali zadevo naročiti iz Slovenije? Kar malo v slabo voljo me vse skupaj spravi.

Še ena zadeva je zaznamovala današnji dan. Če je bila včeraj marina spodobno polna, je danes skoraj čisto prazna. Ob enajstih dopoldan (standardna ura, ko sva midva oba spet živa) smo na pontonu, kjer je prostora za 40 plovil, ostali samo še trije (včeraj preko 30) in na sosednjem pontonu samo še dva (včeraj kakšnih 20). Vsi ostali so danes zjutraj izpluli. V Muros, povedo na recepciji. Najin naslednji cilj. In tam bodo ostali nekaj dni, potem gredo dalje. Organizirana povorka. Stampedo. Ni kaj, vse se menja. Tudi na morju smo sedaj že priča masovnemu turizmu. Po Arcu so očitno tudi druge turistične agencije razširile svojo ponudbo. Verjetno se bo tudi tukaj potrebno pretepati za svoj prostor pod soncem. Podobno, kot se na kopnem, ko gledava kje in kdaj ni turističnih avtobusov, da greva lahko midva v miru na ogled. Ah ja... Pa tako sem se že veselil, da tukaj ne bo mediteranske gužve. Sedaj pa tole...

Zvečer spet malo romava. Od kafiča do kafiča. In priromava do oštarije, kjer imajo na razstavi percebos. Vesna se takoj ogreje za hrano, ki je še ne pozna. Četudi je malo dražje od ostalega, je (baje) must eat. Galicijska specialiteta. Naročiva jo in takoj tudi preveriva na wikipediji, kaj bo za jesti (za Vesno, jaz bom itak jedel mini kalamare z žara). Ampak, a-ja-ja-jaaaaah! Barnacles so to. Taki, ki rastejo na barki, če ima naštrihan slab antifouling. Specialiteta na kvadrat? Hja, upam, da tukajšnji ribiči uporabljajo ekološki antifouling in ne takega, kot midva. Ko se Vesna po večerji potoži Pauli (ki je danes priletela z Londona v A Coruno) da je dobila percebes brez omake, dobi odgovor v isti sekundi. Percebes se jedo samo kuhani, omaka, ki paše zraven, se imenuje pa Albarino. Takoj jo naročiva in preveriva kakovost. Tokrat oba. In še moj telefon za povrh. Odlično vino blanco, kopija renskega rizlinga, z vivinovsko oceno skoraj 4.

ko dopoldne končno pogledava ven, zgroženo ugotoviva, da sva skoraj edina jadrnica

popularno v Galiciji: percebes, školjke malce drugačne oblike, samo kuhane, brez omake; bilo je kar dobro

so pa hecne oblike; potegneš kačasto kožo dol in notri je meso;

Paula pravi, da k tem školjkam paše le ta omaka, ki je na fotki :)

27. julij 2017, četrtek

Muxia - Camarinas

Preden sem šel spat, sem preveril vreme. Še 120 minut brez dežja, mi pove moj pametni telefon. Ali jih je bilo 120 ali 130 ne vem, ker sem takrat spal. Vem pa, da je zjutraj deževalo. In dopoldan tudi. In opoldan še vedno. V Muros po takem vremenu ne greva. Plan B. Lotiva se dela in se ob treh, ko dež poneha, prestaviva v dve miljii oddaljeno marino v

Camarinasu.

In pozno popoldan ter zvečer si ogledava mestece, ki ni ravno primer arhitekturnega bisera. In, kar me malo začudi, precej neurejeno je, pa še zasvinjano. Po vzorno čistih Azorih je tole malo razočaranje. Ok, daleč, daleč je od severno brazilske svinjarije, a vseeno. Še Slovenija, se mi zdi, je čistejša. In definitivno ne smrdi po tovarni ribjih konzerv...

Vesna me nagovori, da greva na ogled svetilnika. Peš, po peš poti (ne, tokrat to ni pilgrimska pot, čisto navadna treking steza je). Za pet in pol kilometra v eno smer mi gugl pove, da bova hodila uro in dve minuti. Greva. In hodiva. Ne ravno po najbližji poti, zato pa po (naj)lepši. Taki, skozi borov gozd, travnike in robidovje (po sedmih letih sva spet okušala ta gozdni sadež v ustih!). Ko začne Vesna po eni uri malo stokat, da ima dovolj, preverim pri vsevednem guglu, koliko je še do cilja. Hmm... On misli, da sva hodila šele 4 minute. Sklep je jasen. Svetilnika si danes ne bova ogledala, greva le do kapelice na pol poti in se vrneva na barko po tisti poti, ki jo je predlagal gugl. Ta je precej krajša.

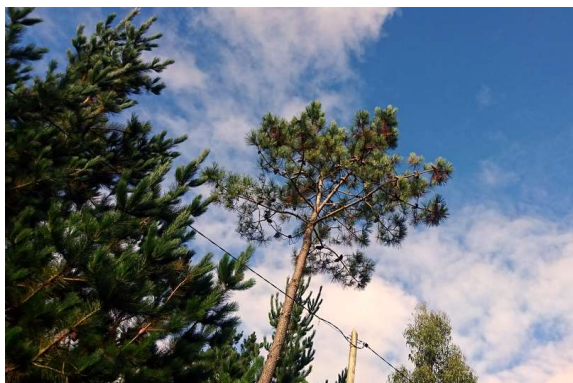
Še pijačka v marinski restavraciji, ker imava kupon, ki pravi, da ob pijači dobiva zastonj tapase. Pa so naju spet nasolili (dobesedno). A-ja-ja-jaaaah! Tako star, i tako glup! Jasno, da v oštariji ni nič zastonj. Gratis tapas je bil en kos krompirjeve pite. Da se lakše pije. Po enem samem repeteju se iz trme vrneva na barko, malo poklepetava s sosedom Angležema, s katerima se poznamo iz A Corune in se počasi spraviva k zasluženem počitku. Ob pol noči.

in danes zjutraj je bilo še manj bark kot dan poprej ...skoraj sama v celi marini

marina v Camarinas ni bila fajn: vsaka ribiška barka je pridirjala v luko in smo se potem rolali; pa še vonjave po ribah so bile izredno močne

po dolgem času sprehod po borovem gozdu

28. julij 2017, petek

Camarinas - Muros

Ko pokukava na plan, Angležev ni več. Tja so namenjeni, kot midva. Ampak. Po jutranjem delu Vesna preveri situacijo v Murosu, kamor so pred dvema dnevoma trumoma odromali udeleženci čoporativnega jadranja. Vse je polno, povedo. Kaj pa jutri? Tudi. Hmm... Ma, se bova že kam zrinila, si rečeva in izplujeva. Če ne bo šlo, greva pa v naslednjo vas. Na sidru ne bi rad bil, premrzlo je in nimava ogrevanja. V marini imava lahko celo noč prižgan kalorifer, ker je na voljo elektrika (brez hrupa generatorja).

Ves čas poje motor. Vetra ni nič ali pa je lahen in točno v kljun. Pred marino se še enkrat pozanimava za privez.

Nou-proublem-džast-kam-kam-kam. Marina je več kot pol prazna. Zakaj? Čoporativci so izpluli. Nenapovedano. Računava, da takih skupin nekaj časa ne bova več srečala. Upam. So pa zato tu Angleži. In, kar je pomembneje, Evita. Vesna takoj pošlje fotko Ianu in Pauli. Nek se vidi! Na žalost se tukaj ne vidimo. Družinske obveznosti imajo in ne morejo še na barko. Srečamo se kje kasneje.

Preverim gorivo. Uf, tole je bilo pa tesno! Mala mi razloži, da je ima v levem tanku samo še 5 litrov (od 250). No, desni je še čisto poln, zato raje kar preklopim, da ob odhodu med pontoni barka ne začne kašljat in kihati.

Še nekaj se zgodi, ko sva privezana. Začne deževati. Če bi prispela deset minut kasneje, bi se privezovala v dežju. Drobnem, zdrizastem dežju, ki prši iz nizkih oblakov z bazo le malo nad strehami hiš. Bljak! Pa greva vseeno naokoli. Nase navlečem mojo super-truper Henry Lloyd jadrarno jakno. V takih pogojih bo verjetno zdržala vsaj pol ure (ob normalnem dežju premoči v pol minute). Hja, bolj kot je ime nobel, slabša je kakovost. In ta roba celo ni Mejd-in-čajna. Zmagal sem! Jakna ni premočila cele tri ure. Po desetih minutah je namreč nehala deževati.

Muros je v knjigah in na netu precej opevano mesto. Saj, v primerjavi s Camarinosom (in tudi marsikaterim od drugih mest po svetu) je čisto luškana vasica z ozkimi (ampak, res ozkimi!) uličicami med starimi, kamnitimi hišami, ki se držijo ena do druge podobno, kot v naših primorskih krajih. Precej jih je okrancijanih. Nisva ugotovila zakaj. Edina logična razlaga bi bila, da kar tako, za dekoracijo. Se morava jutri pozanimat na infotu. Tudi birtij je kar nekaj, ponudba je podobna in cene tudi. Sva se že skoraj ustavila, pa je spet začelo deževati. Notri ne bi sedela, zunaj je pa mokro. Via Mala.

Na mariscose in pescadose zavijeva manjana. Če bo vreme kaj boljše, se celo sprehodiva v sosednjo vas, kjer je (kaj drugega, kot) festival. Tri dni traja, danes se je začel. Cerkveni praznik. Neka Sveta Karmen ali tako nekako. Niti ni pomembno, glavno, da bodo štanti s papico in pupico...

po letu in pol spet v isti marini s SY Evita; tokrat v Murosu kjer je nekaj minut po pristanku začelo deževati

pred ribarnico 1mx2m globoka plastična posoda z ledom; poletje je! kako hladno je, se vidi, ker se nič ne topi :(

izbira odlična: ribe, raki, škampi, kalamari ...

..sipe, hobotnice...

navkljub dežju se spraviva na sprehod po mestu

mestna peščena plaža - tokrat ob oseki

po ulicah starega predela naletela tudi na mini vodnjak s pitno vodo

mestna tržnica je bila zaprta ob osmih zvečer :)

lutke, neke vrste mini svetilnikov... umetnost namenjena popestritvi starega predela mesta?

rožice pa ne smejo nikjer manjkati ...

po ulicah razobešene mreže, ribe iz stiroporj

to je ulica/cesta! ozka pa za enega človeka

29. julij 2017, sobota

Muros

Dežuje. Šele ob enih popoldan se spraviva pod tuš (ej, kako fino je, ko je topla voda za tuširanje na barki v neomejenih količinah!) in potem via mercado. Pa ni kaj za kupiti. Je pa zato v bližini neskončno birtij. V eno se parkirava, naročiva navajose, chipirinose in flaško Abarinjota (školjke, lignje in belo vino). Odlično!

Med prehranjevanjem neha deževati. Sklep konzilija je, da se odšpancirava v Louro na festival. In greva. Tja grede preko hriba, nazaj grede naokoli ob morju. In prideva. Ampak. Festivala ni videti nikjer. Je pa zato videti dež. Slednje se rešuje s skokom v kafič pod (gosto) brajdo. Poleg kavice nama kelnerca postreže z informacijo, da je festival deset minut po cesti naprej. Kar se kasneje izkaže kot pomanjkljiva informacija. Ni definirala ali je to mišljeno peš, s kolesom ali z avtom. Optimistično greva dalje, računava, da je mišljeno peš.

In hodiva. Mimo hecnih kamnitih hišk na kamnitih stebrih. In hodiva. Ogromno jih je. In hodiva. Tuhtava, kaj bi to lahko bilo, a ne stuhtava. In hodiva. In pobarava mimoidoče gospe (brez znanja angleščine). Gugl pač ne zna odgovoriti na vprašanje postavljeno s fotografijo. Nekako razumeva, da je to namenjeno sušenju. Nečesa. A česa? Jamona? Logično razmišljanje, bi rekel, kaj drugega se pa še lahko suši? Ne! So strumne gospe. Maiz. Maiza?! Ah, brez veze. Gracias signoras. Midva greva dalje. Hiške so namenjene sušenju koruze. Res brez veze. Pa tako obetavno je že bilo...

In hodiva. Po nekaj vprašanjih domorodcev in enem zastonj prevozu, končno le najdeva največjo zabavo na tem koncu sveta v celem letu. Ampak. Oder je, štanti so, celo vrtiljaki za otroke so tam. Ni pa žive duše. Niti prirediteljev, niti gostov. Razen naju. Ko po četrto ure končno najdeva nekoga, ki nekaj postavlja pod odrom (da ni mogoče peklenski stroj?), razloži, da on niti ne ve, kdaj se zadeva začne. Verjetno zvečer (ura je pol osmih, ko se pogovarjamo). Je pa to definitivno največja žurka na svetu. Pa čak i šire. Hmmm... In midva naj lačna čakava na zabavo? In potem ob štirih zjutraj odšpancirava pet kilometrov do barke? Hja... Morda kdaj drugič.

Obrneva se in po dobri uri pricapljava nazaj v Muros. In se parkirava na pivcu v eni izmed mnogih oštarij na rivi. In naročiva chorizo creole (sedaj vem, kako se po špansko reče kranjski klobasi). Hrana je, z dvema in pol evri, cenejša od velikega točenega piva. Razumljivo. V eni klobasi s pomfrijem je toliko soli, da se jo lahko razredči le z najmanj dvema vrčema piva. In midva sva pojedla štiri klobasne porcije ...

Santa Maria do campo v Murosu

večkrat se v starem delu Murosa pojavijo loki med uličicami

kar malo klavstrofobično

ogromno je evkaliptusa

kosilo: navajas (školjke)-meso čvrsto in po okusu kot lignji, Tone je udaril klasiko z mini lignji, tapas (čičerika z vampi (pojedel Perro) in govedino) ter belo vino

kmalu se bo stiskalo, grozdje je že prave velikosti in se rdeči

no, sto ljudi, sto čudi.... a mene v morju pod 20C ne vidijo, razen z 2cm neopren obleko

no, vsaj nekaj od t.i. festivala sva srečala na poti; drugačna noša in drugačna glasba kot v A Coruni

vsaj 5 takih t.i. hišk čudne oblike sva videla; naj bi bila sušilnica koruze-toliko sem uspela razumeti špansko, jaz, ki ne govorim špansko :)

oder kjer naj bi se danes odvijal koncert...o ljudeh in izvajalcih ni ne duha, ne sluha...

med potjo sem se sladkala z robidami

Muros by night iz Male

30. julij 2017, nedelja

Muros - Pobra do Caraminal

Včeraj so nama za danes napovedovali dež. Danes so si premislili. In midva tudi. Ne ostaneva v Murosu, ampak greva dalje. V dežju se mi res ne pluje, vse ostalo je v redu. Vetra (standardno) ni skoraj nič in še ta je spet v nos. Zadnjih nekaj milj, ko bi vendarle lahko jadral, sem pa enostavno prelen, da bi dvigoval jadra. Za nekaj milj? Pa še v zalivu, kjer je smer vetra lokalna in se lahko hitro spremeni. Izgovor, jasno. Po bližnjici grem. Skozi dva ozka in plitva prehoda med skalovjem in čermi. Karte so sicer točne in če bi bil to miren zaliv, bi bila šala mala zadeti 200 metrski kanal. Tukaj je pa kar malo triki. Slabe tri metre swella pri petih metrih globine. Val se lahko fino dvigne in celo zlomi. Kar nekaj časa opazujem, preden se odločim, da zaplujem v prvi prehod. Bilo je sicer malo divje, vendar vse pod kontrolo. Pod kontrolo je tudi marina, kjer je spet dovolj prostora.

Takoj na sprehod. Turistična sezona je na višku in ozke mestne uličice so polne stojnic in lokalov. Prijetno. Tako, kot v A Coruni, le da v precej manjšem obsegu. Zadevo popestri še skupina z žonglerjem, plesalkama in dudaši ter bobnarji. Nekaj še pomeziva, nekaj popijeva in se odmajava na rivo, kjer je srečanje modelarjev. Eni šibajo po vodi, drugi letijo po zraku. Kako so ribe dojemale modele (zelo hitrih) gliserjev, ne vem. Vem pa za ptiče. Zihr je zihr, so djali in bežali pred helikopterji in frčoplani.

lepi kamni na katerih stoji svetilnik

žongler in plesalka

plesalka malce koketira :)

glasba prav popestri vzdušje med uličicami

ročno izdelani modeli plovil; nekateri so se predstavili tudi v morju

v velikem morju plava majhna barka

otroci ne potrebujejo veliko, da se zabavajo

dečva oblečena iz pokrita z odejo, njen frajer pa skače naokoli v kopalkah in po možnosti tudi zaplaval

mesto ima bolj malo spomenikov ob rivi

tudi starejših stavb je malo; so bili pa danes oblaki zelo lepi :) ...

marina ima še zelo veliko prostih privezov - ta je do sedaj najdražja v Galiciji

odsev v morju

31. julij 2017, ponedeljek

Pobra do Caraminal

Vsak dan spremeniva plan. Verjetno zato, da nama ni dolgčas. Danes je bila v načrtu predstavitev za nekaj milj, v sosednje mestece. In ker se nama nikamor ne mudi, se dopoldan lotim popravila 12 V vtičnice v prvi kabini. V te namene potrebujem voltmeter. Pa ga ne najdem na standardnem mestu. Iščem. Nikjer ga ni. Le kdaj sem ga nazadnje potreboval? Ko sem popravljajl boiler? Verjetno. Razkopljem zadnjo kabino, da pogledam pod posteljo, če sem ga tam pozabil. In kaj vidim? Voltmetra ne, zato pa ... a-ja-ja-jaaaaah! Pokrovček vijaček na saildrivu se je odvil (verjetno ga nisem dovolj zategnil ob zadnji menjavi olja) in je vse od olja. Ok, to sploh ni problematično, bom že pobrisal (vsaj ne bo zarostalo, če je lepo naoljeno). Ampak. Nikjer ne vidim vijaka. Le kam se je zakotalil? Iščem in nič. Ok, bom nabavil novega, začasno bo pa tudi provizorična rešitev (kar tako en vijak, malo drugačne oblike, ki pa lepo paše) dobra. Samo. Vseeno pa moram dotočiti pol litra olja. Ki ga pa, v skladu z vsemi murphyjevimi zakoni, nimam. Ah, ja. Vedno, ampak res vedno, imam na zalogi vsaj za eno menjavo olja in filtrov. Just in case. In nikoli še tega nisem potreboval. Tokrat nimam, in bi potreboval. V A Coruni tega nisem kupil, ker je bil praznik. kasneje ni bilo kje. Ni druge, pot pod noge, do prve trgovine.

Ampak. V Pobri tega nimajo. Imajo v sosednjem mestu. V Ribieri. Na avtobus in via Ribiera. Ampak. Siesta. Do petih popoldan je vse zaprto. Ok, ni problema, ampak naj bo potem siesta tudi za naju. Oštarija vabi. Enako (enako po opisu v meniju, po okusu je tu neprimerno boljše) jeva in pije, kot na Bermudi. Tam je bilo 120 dolarjev, tukaj 30 evrov. In po kosilu bi jaz kupil filtre. Ne bo šlo. Lahko jih naročijo. Ufff... res mi je počasi tega dovolj. V Vigu nabavim vse! Le olje mi dajte, da ga dolijem in vas ne gnjavim več z eksotiko. In mi ga dajo (in jaz njim stotaka). Aleluja!

Še malo sprehoda po Ribieri, obisk jadralnega kluba (za nekaj informacij) in potem domov. Pobra danes ni več tako živa, kot je bila včeraj. Festivala, ki je trajal nekaj dni, ni več. Je pa vseeno prijetno polna kafičev in gostilnic v starem delu mesta. Ne moreva si kaj, da se ne bi usedla, malo pokomentirala mimoidočih in kaj malega popila. Dan je bil lep in kljub hladnemu morju zelo prijeten za flankiranje naokoli in posedanje na toplem sončku. Podobno, kot aprila ali maja v Piranu.

sušenje in popravila mrež v Ribeiri

marina v Ribeiri je manjša kot v Pobri

danes je bil lep tople sončni dan in temu primerno je bila polna plaža v Ribeiri

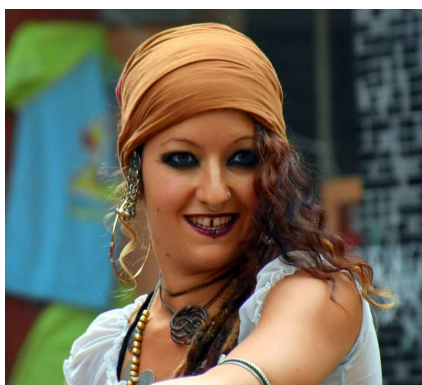
ker ne znava špansko, sva vprašala googla kaj pomeni soto mala in pravi po angleško: I am bad; google v slovenščino ne zna prevesti soto

*ribiški čolniki na finger pontoonu ne vidiš ravno vsak dan
...sploh pa ne tako veliko na kupu*

*no, tudi ribiških velikih ladij je tu veliko; v Ribeiri je menda
tovarna predelave tun ... ni čudno, da nič ne ujameva :)*

včerajšnja plesalka ima simpatičen obraz

pa še kakšna lepa cvetoča rožica za lep dan in večer